

Don G. G. G.

V 5 110.39 6 oct 1932

3L
11211, 112814 ✓
1132539 -
188974

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் நாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—

கோளாளர் தெரு,

பரசைபாக்கம், சென்னை.

Vol 5.]

1932 ஐஸ் அக்டோபர் மீன்

[No. 39

பொருளடக்கம்.

1. தலைவங்கம் (Leader)	761	5. பொதுநலம் கண்டு (பெண்புத்திய பெயர்த் தொகுதி) S. வையாபுரிப் பிள்ளை B.A. B.L. 770
2. தமிழ்ப்பாடம்		6. கைவை—வைகை
நளவெண்பா - கலிதொடர்காண்டம்	763	N. R. சேஷாசாரி 772
3. நம்மாழ்வார் வைபவம் (3-ம் பத்து, 9-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச் சாரியார் B.A., B.L.,	765	7. அப்பர் (64 கலைகள்—தர்க்கம்) E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L. 773
4. கம்பராமாயணம் (மார்சன் வதைப்படலம்) T. N. சேஷாசலம். B.A. B.L.	767	8. ஜெல்லியஸ் ஸீஸர் (அங்கம் 5. களம் 1.) வேகக்ஸ்டியர் நாடகம் 775
		9. வந்தமான் 779

கலாநிலயம்

கலைவளர்க்கும் முறை 1.

மக்களனைவரும் வேறொன்றும் விழையாமல், நல்ல வராதல் வேண்டுமென்பதையே முதலும் முடிவு மாய குறிக்கோளாய் வைத்து அதனை, அரசிய லமைப்பு முறைகளாலும் சட்டதிட்டங்களாலும் விரைவினில் அடையவல்லோம் அல்லோமோ என்ற கேள்விக்கு விடையாக ஸ்ரீ அரவிந்தர் வாக்கியங்கள் சிலவற்றைச் சென்றவாரம் இங்கு எழுதினோம். அரசியல்வாதங்கள் ஒன்றற்குள் எவ்வாற்றினும் உதவமாட்டா மையை முன்னோர் முறை (1928-வது ஆண்டு) ஏழுதலைபங்கங்களில், “அரசியலும் அரசிந்தரும்” என்னும் இத் தலைப்பின் கீழ் விவாகக் காரணங்களுடன் வரைந்திருக்கின்றோமாதலின், அங்குக் காட்டியிருக்கின்ற காரணங்களை எல்லாம் மீண்டும் இங்குப் பேசவேண்டியதில்லை. அரசியல்வாதங்கள் அத்தனையும், எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலும் அற்ப நோக்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட அற்பர்களாலன்றி உயர்ந்தோர்களால் நிகழ்த்தலாகும் என்பது அதன் இயற்கையிலேயே இயலாத தொன்றும் என்னுமிய்வாய்மை ஸ்ரீ அரவிந்தர் கண்டமுடிவு. இவரேபோல் ஸாம்யல் ஜான்ஸன் என்ற ஆங்கிலேயரும், வால்ட் லிட்மன் என்ற அமெரிக்கரும், இவர்களைய கருத்தாளர்களாகிய ஏனையோர் சிலரும் இம் முடிபிற்கே வந்திருக்கின்றனர். தர்க்கம் பிறழாமல் நம் முதிர்ந்த அனுபவமுங்கொண்டு கோக்குவிடத்து வேறோர் முடிவிற்கு வருதலருமை. ஆன்மஉணர்வினால் அரசியல்வாதங்களை நடத்தத் தலைப்படுவதெல்லாம் பாம்பிற்குப் பாலும் வேம்பிற்குத் தேனும் வார்த்து வளர்ப்பது போல மென்மென்பதை நாடோறும் கண்டுவருகின்ற திருநாளைப்போவார்

தோன்றலாம்; ஆன்மஉணர்வினால் ஒரு திருக்குறிப்புத் தொண்டர் தோன்றலாம்; ஒரோவழி ஆன்மஉணர்வினால் ஒரு சுந்தரமுத்தி சுவாமிகள் தோன்றலாம்; தோன்றி, “செம்மையே திருநாளைப்போவார்க்கு மடியேன், திருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று அன்பினால் நெஞ்சம் நெக்குருகக் கரைந்துருகி அவ்வடியார்தம் தூயநினைவினைவழத்தினராய் அவர்களுக்கு அடிமைபுணலாம். இது அவரவர் அடைந்திருக்கின்ற அகத்தாய்மையால் நேர்ந்த அழகு. இதற்கெதிர், ஆன்மஉணர்ச்சி என்னும் ஆசையோடு செய்யப்படும் பற்பல அரசியல்வாதங்களால் விளைகின்ற ஆரவாரம் யாதும் பயனிலது. அரசியல்வாதத்திற்கு ஆன்மா இல்லை என்பதும் இருக்க இயலாதென்பதும் உரைத்தவளவில் ஒவ்வவேண்டியதே உண்மை. இல்லாத ஆன்மாவிற்கு உணர்வு ஊட்டுவது மலடிபிள்ளைக்குப் பேரிடுவதை நிகர்க்கும் என்னல் நேரிதன்றோ. “திருலேகண்டம் எம்மைத் திண்டிடல்” என்ற அவ்வம்மையார், தம் கொண்களைத் திண்டாதார் இனதத ராக்கிவிட்டார் என்றோ பெரிய புராணத்தை மேற்கோள் உதவிக்கு அழைப்பது? திருநாளைப்போவாரைச் சுந்தரர் மனத்தாலும், அப்பரை அப்பதி அடிகள் மெய்யாலும் வணங்கியது அன்னோர்தம் ஆன்மானுபவங்களின் முதிர்ச்சியால் நேர்ந்த பெருமை. திண்டப்படாத திருலேகண்ட நாயனார் சரிதமும், அவ்வான்மஉணர்ச்சியையே ஆதாரமாகப் பற்றியிருக்கின்றது. எந்தவொரு அரசியல்வாதம் எந்த அரசியல் அமைப்பு எந்த ஒட்டெடுக்குத் தொகுதி மூன்று எந்த ஒப்பந்தம், திருநாளைப்போவாரை

திருக்குறிப்புத் தொண்டரையும் சுந்தரரையும் அப்பரையும் அப்புகி அடிகளையும் திருநீலகண்டரையும் உலகிற்கு அளிக்கவல்லதாகும். வேற்று வகுப்பினர் கிடக்க, உடன்பிறந்த இருவரை இணக்கவல்ல சட்டம் ஒன்று எவ்வளவு இயலும்? எனின் ஒருவனை, நாம் உரைத்த இலக்கணத்தின்படி, நல்லவனாக அரையிலில் எம்முறை உதவுமெனச் சிந்திக்கவும் வகையிலிலையே. இயற்கையாய்மைந்த சிறிது நற்குணத்தையும் சிதைப்பதற்கேயன்றி அராயசியல்வாதங்கள் புரியவல்ல உபகாரம் வேறொன்று நிருக்க வொண்ணாமோ.

இனி, எமக்கு நிருபம் எழுதிய அந்நண்பர், “அரையிலில் வாதத்தால் நன்மை பொன்றும் கைகூடிவராத என்பது உறுதியே என்று வைத்துக்கொள்வோம். பின், அவரவர் தாமும் நல்லவராகி மற்றவரும் நல்லவராவதற்கு எந்த முறையைக் கையாளவேண்டுமென்பதை அன்புகூர்ந்து எனக்கு நீங்கள் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். இதற்கு, கலைகளே கருவி என்று நீங்கள் சொல்லியிருப்பதை நான் மறக்கவில்லை. சென்ற ஐந்து ஆண்டுகளாக நம் கலாநிலயத்தைச் சிந்தையுடன் ஓதிவந்தும், அதனின்றி பெற்ற சுவையினால் மற்ற தூல்களை ஒத்த தலைப்பட்டும், கலைநயம் ஒருவாறு உணரப்பெற்ற நான் இன்று உங்கள் கொள்கையையேனும் கருவியையேனும் மறுக்க நினைக்கவும் இல்லை. இக் கலையுணர்வை எல்லாரும் எங்கும் எய்தவேண்டு என்னும் ஆசையுடையவனாயிருக்கின்றேன். என்னைப்போன்ற ஆசையுடையவர் ஆங்காங்கு நம் கலாநிலய வாசகர்களில் சிற்சிலர் இருக்கின்றார்கள் என்பதும் என் நம்பிக்கை. இத்தகைய ஆவல் உடையவர் என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவீர்களா? அதாவது, எந்த முறையைக் கைக்கொண்டால் நான் என்னால் கூடிய அளவு இந்தக் கலைமுறையைப் பாப்ப இயலும் என்பதைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் விளக்கும்படி உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது, எனக்கும் என்னைப்போன்ற நிலைமையில் இருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மிகவும் உபகாரமாயிருக்கு மாகையால் இந்தச் சிரமத்தைப் பெரிய மனதுசெய்து தாங்கள் மன்னிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்,” என்றும் எம்மைக்கேட்டிருக்கின்றார். இவ்வேண்டுகோளிற் கணங்கி நாம் இரண்டொரு சொற்கள் சொல்லவேண்டியது எம்முடைய கடமையாகின்றது.

எதற்கும் முறையென்று ஒன்றையும் நிறுவவேண்டியதில்லை; ‘பிரசாரம்’ என்ற எதையும் செய்யவேண்டியதில்லை. பொதுவாகப் பேசமிடத்து, அன்பினால் இவ்வகை உபரிய ஆசை உதித்த நம்நண்பர்கள் தாமே மேன்மேலும் ஓதியோதித் தம்முள்ளங்களைத் தெளிவு செய்துகொள்ளவேண்டும். எனினும், எவ்வளவுதான் ஓதினாலும் எவ்வளவு சிந்தித்தாலும் எவ்வளவு கேள்வியாலும் ஒருவர்கருத்து முற்றிலும் தெளிவடைந்து விடுமென்பதில்லை. அது அவர் பிழையுமன்று. இவ்விடயம்பற்றி மாரிஸ் மாட்லிங்க் என்பவர் துணைத்தின் ஆராய்ந்து வரைந்திருக்கின்ற மொழிகளை முன்னர் இடத்தில் உரைத்திருக்கின்றோம். தெளிவடையும் கருத்தொன்று அதனினும் உயர்ந்தவொர் ஐயத்திற்கு இடமளிக்கும். ஆதலின் இன்னொருவருக்கு இவ்வகை கின்றனவே என்று சொன்னால் அந்நண்பர் இவ்வகை கங்கொண்டு உரியன எய்தித் தலைபலேதே நம்மனோ

கடன் என்பதை நினைப்பூட்டுவதற்காக இதனை இங்குக் கூறினோம்.

இதனோடு இறைவன் அருளை இடைவிடாது நாடவேண்டும். இதனை நாம் வாசகங்கரியமாக எளிது கூறுகின்றோமென்று எண்ணவேண்டா. இறைவன் அருளை நாடுகின்ற வோர் நன்மதி கட்டளைப்படி பிறக்கக்கூடிய தொன்றன் மென்பதை யறிவோம். ஆயினும் உண்மையாகக் கலையுணர்வு உதிக்கின்றவர்தம் சிந்தை ஒருவரும் உரையாமலே இறைவனை நாடிக்கொள்ளநயவாமற் றீராது. கலையுணர்விலால் சுரக்குமொரு அளப்பரிய ஆர்வத்தின் பிழம்பே கடவுள். ஆயினும் கலை நெறிப் படர்வோர்க்கும் தாம் விரும்புமளவு கடவுள் நினைவு மனத்தின்கண் ஊன்றாமல் இடை இடையே சிதைவடையலாம். இறைவனை நாடவேண்டுமென்ற எண்ணம் வலியின்றி நொய்தாய் இருக்கலாம். அதனை வலிவு செய்துகொள்வதற்குரிய முயற்சியில் சோம்பலாம். என்றாலும் ஒன்றும் நானற்க; ஒவ்வொருபோது இறைவனை மறுக்கவே உங்கள்மனம் தூண்டினாலும் ஒன்றும் அஞ்சற்க. இறைவன் கருணை வேண்டுமே என்னும் கவலை ஒரு கண்மேலுந்தோன்றுகின்றவரையிலில் யாதாக் குறையிலில்லை. “கல்லை ஊமைய ஒரு காலத்திலுருகும் என்கன்னெஞ்சம் உருக்கவிலையே” என்று, இந்நிலை மக்களையே தம் கருத்தில் வைத்துப் பெருந்தகைத் தாயுமானவர் முறையிட்டார். இறைவனருளை நாடவேண்டுமென்பதை முறையாக வைத்துக்கொள்வது இன்றியமையாதது. எத்தாரம் இதயம் அதனிற்கு இணங்குகின்ற தென்பது அவரவர் உடைந்திருக்கும் பக்குவத்தைப் பொருந்தியது. ஆதலின், பொய்வேடம் மிகுதி காட்டுவதுபோல், நம் நெஞ்சமே ஒவ்வொருவேளை நம்மை இடித்துரைக்கலாமாயினும், “வாழி, நெஞ்சமே, பொய்வேடமோ இதுவென்று கவல்கின்ற அளவேனும் என்னுணர்வு உயர்ந்திருக்கின்றதுகாண்; இனி இன்றல்லாவிடினும், இப்பிறவியிலல்லாவிடினும், ஒருகாலத்தில் உய்கின்றேன் உய்கின்றேன்” என்றவொரு உறுதியும் உடனுக்குடனே உதிக்கின்ற உண்மையை, தம் உள்ளத்தை ஆராய்ந் தறிந்துகொள்ளும் பயிற்சி சிறிதேனும் உடையார் அறியாமலோர். இவ்வுறுதியே இறைவனருளை நாடவேண்டும் என்னும் ஊக்கத்திற்குப் பெரும்பாலும் உணவாகும். கலைவளரும் நெஞ்சினர்கள் காண்கின்ற காட்சிக்கோர் வித்தும் ஆவது இது.

எனின், கலையுணர்வினைப் பிறர்பால் புகட்ட விழைவோர் முதலில் மறவாமற் காக்கவேண்டிய முறைகள் இவ்விரண்டுமாம்—தாம் ஒதுவது ஒழியாதிருத்தலும், இறைவன் அருளை நாடிக்கொள்ள நயத்தலும். விலக்கவேண்டியதொன்றும் இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது. வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளைக் கண்ணெதேத்தும் பார்த்தலாகாது. உலகம் மலைய இது உரைக்கின்றோம் என்று நம் வாசகர்களில் ஒருவரும் வாய்புனைத்து விளக்கமாட்டார் என்று நம்புகின்றோம். இதற்குரிய காரணங்கள் முன்னர் இவ்விதழ்களில் விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இதனை நாம் எளிதாகச் சொல்லிவிடவில்லை. முற்றிய சிந்தையோடு உரைக்கின்றோம். ஆவ்விடப் புலவர் ஜான் ஸ்கின் என்பவரும் அமரிக்க வித்தகர் ஸால்ப் வால்டோ எம்ஸ்லன் என்பவரும் இவ்விடத்தில் எம்சார்பு நிற்கின்றனர். அறிவிற்கும் அகத்தாய்மைக்கும் அன்பிற்கும் கல்வியின் அகலத்திற்கும்

இவ்விருவர்தம் பேர்களும் இன்று உலகெங்கும் அறிஞர்களாய்நிற்கின்றன. கலையுணர்வையும் அவ்வுணர்வினால் விளையவல்ல உண்மை நலங்களையும் எய்தவொட்டாமல் இடைபூறு செய்பவைகள் இவ் வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள். பாவம், அவைகளின் நோக்கமோ அது

வன்று, உண்மையே. மற்று அவைசெய்யும் காரியமோ அதேவேயன்றி வேறொன்று மன்று. பொதுவாக, தாம் செய்துகொள்ளவேண்டியவைகளை இதனோடு நிறுத்தி, பிறர்க்குச் செய்துவைக்கக், கூடியவைகளை இனிச் சிறிது செப்புவோம்.

தமிழ்ப் பாடம் 39.

நள வெண்பா—கலிதொடர் காண்டம்

[745-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அந்த நெஞ்சுரத்தின் மீதே வரங்குமலும் வெந்தழை யாற்றுவான் மேந்தடற்கே—எந்தை குளிப்பான்போற் சென்றடைந்தான் கூரிருளார் ஒளிப்பான்போற் பொற்றே ருடன். [பாறை 87. இந்தச் செய்யுள் பக்கத்திந்து இரவுவருவதைச் சொல்கின்றது. சூரியன் மறைந்ததால் சூழ்ந்த இருளுடே நாளும் தமயந்தியும் சென்றனர் என்பது அந்தத் பாட்டில் வரும் செய்தி.

பாறு நெடுந்தேர் படுகடலிற் பாய்ந்ததற்ின் கான லடம்பின் கவட்டிலைகள்—மானின் [முன்ன குளம்பேய்க்கு நன்னுடன் கோதைபொடுஞ் சென்னிளம்பேய்க்குத் தோன்ற விருள்.

குறிப்பு:—இருளை வருணிக்கின்ற சொல்லாற்றல் புகழேந்திக்கு நன்கு அமைந்துள்ளது. முன்னோடிக் தில், “கழுதும் வழிதேடுங் கங்குல்” (சுயம்வர காண்டம், 113-வது செய்யுள், 405-வது பக்கம்) என்றவர் இங்கு, “இளம்பேய்க்கும் தோன்றாத இருள்” என்றனர். இளம்பேய்க்கும் வழிதோன்றாத இருள், என்பது பொருள். பேய்க்கும் என்பதிலுள்ள உம்மை, உயர்வுசிறப் பும்மை. பேய்கள் எவ்வளவு அடர்ந்த இருளிலும் வழிதெரிந்து செல்லக்கூடும். அப்படிப்பட்ட பேய்க்கும் தோன்றாத இருள் என்பதால், அவ்விருளின் மிகுதி சிறக்கின்றது. இதனுடன் நிலலாமல், இளம்பேய்க்கும் தோன்றாத இருள் என்பதால், அவ்விருள் பின்னும் அதிகமாக அடர்ந்திருந்த தென்பது தெரியலாகும். முதிய பேய்கள் இவ்விருளிற்கு அஞ்சி வெளி வருவதற்கே நினைபா. இளங்கன்று பயமறி யாததலால் பேய்க்கன்றுகள் தாம் மிகத்துணிந்து இவ்விருளில் வழிதேடிச் செல்லலாமென வெளிவரும். அவ்விதம் துணிந்து வந்த இளம்பேய்களும் வழியறி யாமல் திண்க்குமெனில் இருளின் அடர்த்தி எத்தகையதாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

எங்காம் புகலிடமென் மெண்ணி யிருள்வழிப்போய் வெங்கா னகந்திரியும் வேலதனில்—அங்கேயோர் பாழ்மண்ட பங்கண்டான் பால்வெண் குடைசிழற் வாழ்மண் டபங்கண்டான் வந்து. [கீழ் 89.

இத்தகை இருளில் தங்குமிடந்தேடி யலைந்த நளன் ஓர் பாழ்மண்டபத்தைக் கண்டான்.

மூரி யிரவுப்போய் முற்றிருளாய் மூண்டதால் சாரு மிடமற்றுத் தானிலலை—சோர்சுந்தல் மாதாய் நாயிந்த மண்டபத்தே கண்டெயிலப் போதா யென்றான் புலர்து.

கண்டு, ‘இவ்விருள் இங்குத் துயில்வோம்’ என்று தமயந்தியை அம்மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

வையமுடையான் மகரயாழ் கேட்டருளும் தெய்வச் செவிகொதுகின் சிப்பாடல்—இவ்விருளில் கேட்டவா வென்றமுதான் கெண்டையங்க ணீர் தோட்டவார் கோதையான் சோர்ந்த 91. [சோரப் பதப்பரிவு:—வையம் உடையான் மகரயாழ் கேட்டு அருளும் தெய்வ செவி கொதுகின் சிப்பாடல் இவ்விருளில் கேட்ட ஆ என்று அமுதான் கெண்டை அம் கண்ணீர் சோர தோட்ட வார் கோதையான் சோர்ந்த.

அன்வயம்:—“மகரயாழ் கேட்டருளும் வையம் உடையான் தெய்வச் செவி, இவ்விருளில், கொதுகின் சிப்பாடல் கேட்டவா” என்று, தோட்ட வார் கோதையான், கெண்டை அம் கண்ணீர் சோரச் சோர்ந்து அமுதான்.

பதவுரை.

“மகரயாழ் - மகரவினையின் இசையை

கேட்டு அருளும் - கேட்டு அருள்கின்ற

வையமுடையான்-பூமிக்கு அரசனாகிய இவனது

தெய்வ - மேன்மை தங்கிய

செவி - காதுகள்

இவ்விருளில் - இந்த இராத்திரியில்

கொதுகின் - கொசுக்களினுடைய

சிப்பாடல் - பாட்டொலியை

கேட்டவா - கேட்கவும் நேர்ந்ததே”

என்று - என்று,

தோட்டம் - மலர்களை யணிந்த

வார் - நீண்ட

கோதையான் - கூந்தலையுடைய தமயந்தி,

கெண்டை - கெண்டைமீனை ஒத்த

அம் - அழகிய

கண் - கண்களிலிருந்து

நீர் - நீர்

சோர - வடிய

சோர்ந்து - சோர்வடைந்து

அமுதான் - அமுதான்.

விரிவுரை:—தனக்கும் தன் நாயகனுக்கும் ஒருங்கே வறுமைவந்துற்றதானாலும் உத்தம பத்தினியாய் தமயந்தி, தன்னிலை மறந்து அவன்கதி கண்டு இரங்குகின்றமேன்மையை இங்குக் காண்கிறோம். கொசுக்கள் அடர்ந்து மொய்க்கின்ற அப் பாழடைந்த மண்டபத்தில் ஆவிபோல் ஆடையும் ஒன்றாய் இவ்விருவரும் எய்தினார். எய்தியவுடன், நளனுக்கு முன்னிருந்த

செல்வமும் இப்பொழுது அவன் அடைந்த நிலையும் நினைத்த தமயந்தி அவன் கதையைக் குறித்து அழுகின்றாள் யன்றி, “சசா, என் கதி இப்படியாயிற்றே,” என்ற வருத்தம் தன்பொருட்டு அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

பண்டை வினைப்பயனைப் பாரிடத்தி லார்கடப்பார் கொண்ட னிழலிற் குழைதடவும்—கெண்டை வழியனீ ரென்றான் மனநடுங்கி வெய்தற் றழியனீ யென்றா னரசு.

பதப்பிரிவு:—பண்டை வினை பயனை பார் இடத் தில் ஆர் கடப்பார் கொண்டல் நிழலில் குழை தடவும் கெண்டை வழியல் நீர் என்றான் மனம் நடுங்கி வெய்த உற்று அழியல் நீ என்னான் அரசு.

பதவுரை.

அரசு - நளவேந்தன் (தமயந்தியை நோக்கி)

“பண்டை வினை - முன்செய்த வினைகளால்

வினையும்

பயனை - பயன்களை

பார் இடத்தில் - இந்தப் பூமியில்

கடப்பார் - (அனுபவிக்காது) விலக்கக் கூடியவர்

ஆர் - யாரிருக்கின்றனர், (ஆதலால்)

கொண்டல் - மேகம்போன்ற உன் கூந்தலின்

நிழலில் - நிழலிலே

குழை - குண்டலங்களை

தடவும் - தொடுகின்ற

கெண்டை - கெண்டைமீன் போன்ற கண்களி

நீர் - நீரை

வழியல் - பெருக்காதே”

என்றான் - என்னான் (அவளோ, பின்னும்

“மனம் - மனம்

அழுவுது கண்டு)

நடுங்கி - நடுங்கி

வெய்துற்று - புழுங்கி

அழியல் - கரையாதே”

என்றான் - என்று தேற்றினான்.

விரிவுரை:—வருந்துகின்ற தமயந்திக்கு “விதியை நினைத்துக்கொள்” என்றுகூறி நான் ஆறுதல் அளிக்கின்றன். அவளுக்கும் கருத்ததுவே என்பதை முன் 85-வது செய்யுளில் பார்த்தோம். கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே நோக்குவதுபோல், துன்பத்தினுள்ளும் இவ்விதம் மாறுபடாச் சிந்தையராகின்ற இன்பம் இவர்களுக்கு குளது.

“கொண்டல் நிழலில் குழை தடவும் கெண்டை” பென்பதிலுள்ள கொண்டல் கெண்டை என்னுஞ் சொற்கள் உவமை யாகுபெயர்களாய்த் தமயந்தியின் கூந்தலையும் கண்களையும் குறித்து நிற்கின்றன. குழை என்றால் தளிர் என்னும் ஒரு பொருளும் உளது. மேகத்தின் நிழலில் தளிக்களை வந்து தீண்டும் கெண்டைமீன், கூந்தலுக்கடியில் பார்வையால் காதிலணிந்த குண்டலங்களைத் தீண்டும் கண்ணிற்கு உவமையாயிற்று.

“மனம் நடுங்கி வெய்துற்று அழியல்” என்றது அடங்கா தழுத தமயந்தியைப் பின்னுந் தேற்றியதாம்.

குறிப்பு:—அழியல், வழியல், என்பன வினை முற்றங்கள். வா போ பேசு பார், என்பன போன்ற வினைகள், முன்னிருப்பவரை நோக்கி ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி எவுவதால், இப்படி வருகின்ற வினைச் சொற்களுக்கு எவல் வினை என்று பெயர். ஆங்கிலத்

தில் Verbs in the imperative mood இதற்கு நிகராகும். ஒன்றைச் செய் என்று சொல்கின்ற வினைகளும் எவல் வினைகள்தாம்; ஒன்றைச் செய்யாதே என்று சொல்கின்ற வினைகளும் எவல் வினைகள்தாம். செய்யாதே என்று மறுக்கின்ற எவல் வினைகளுக்கு எதிர்மறை ஏவல்வினை என்பது பெயர். செய் என்று சொல்கின்றவை உடன்பாட்டு ஏவல்வினை. உடன்பாட்டு ஏவல்வினையோடு அல் என்னும் விசுதி சேர்தால் அது எதிர்மறை ஏவலாகிவிடும். வழி, அழி என்பனவற்றோடு அல் விசுதி சேர்த்து வழியல் அழியல் என்று வந்திருப்பதால் இவை எதிர்மறை ஏவல்வினை முற்றுக்கள்.

விரைமலர்ப்பூ மெல்லணையு மெய்க்காவல் பூண்ட பரிசனமும் பள்ளி யறையும்—அரசேநான் காணேனிட் கென்னாக் கலங்கினுள் கண்பணிப்பப் பூணோர் முலையாள் புலர்ந்து.

பதவுரை.

ஏர் - அழகை

பூண் - பூண்ட

முலையாள் - முலையையுடைய தமயந்தி,

புலர்ந்து - வாடி,

“அரசே - அரசனே,

விரை - வரசனைப்பொருந்திய

மலர் - மலர்களால் ஆகிய

பூ - அழகிய

மெல் - மிருதுவான

அணையும் - படுக்கையையும்,

மெய் - சரீரத்தை

காவல் - காப்பதை

பூண்ட - மேற்கொண்ட

பரிசனமும் - பரிசனங்களையும் [உனக்கு]

பள்ளி அறையும் - படுக்கையறையையும்

இங்கு - இவ்விடத்தில்

நான் - நான்

காணேன் - காணவில்லையே”

என்னு - என்று

கண் - கண்கள்

பணிப்ப - நீர்துளிக்க

கலங்கினுள் - கலங்கினுள்.

தீய வனமுந் துயின்று திசைதுயின்று பேயுந் துயின்றதாற் பேர்யாமம்—நீயுமினிக் கண்மேற் றுயில்கை கடனென்றான் கைகொடுத்து

பதப்பிரிவு:—தீய வனமும் துயின்று திசை துயின்று பேயும் துயின்றது (ஆல்) பேர்யாமம் நீயும் இனி கண்மேல் துயில்கை கடன் என்றான் கைகொடுத்து மண்மேல் திரு மேனி வைத்து.

அன்வயம்:—“பேர்யாமம், தீயவனமும் துயின்று, திசையும் துயின்று, பேயும் துயின்றது. நீயும் இனி மேல் கண்துயில்கை கடன்” என்று, (நான்) மண்மேல் திருமேனி வைத்துக் கைகொடுத்தான்.

பதவுரை.

“பேர்யாமம் - இந்த நடுகிடையில்

தீய - கொடிய

வனமும் - வனத்திலுள்ள ஜந்துக்களும்

துயின்று - தூங்க,

திசை - எட்டுத்திக்குமுள்ள உயிர்கள்

துயின்று - தூங்க,

பேயும் - பேயும்கூட

துயின்றது - தூங்கிவிட்டது;

நீயும் - நீயும்

இனிமேல் - இனிமேல்

கண்துயில்கை - கண் தூங்குவது

கடன் - முறை”

என்று - என்று கூறி

மண்மேல் - தரையின்மேல்

திரு - தன் அழகிய

மேனி - சரீரத்தை

வைத்து - கிடத்தி

கை - தன் கையை (தமயந்திக்கு)

கொடுத்தான் - தலையணையாகக் கொடுத்தான்.

விரிவுரை:—பாட்டுக்களில் சொற்களையும் விசுதிகளையும் ஒன்றைவிட்டுப் பிரித்து வேறொன்றோடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டி நேரிடும். அப்படியிப்பித்துக் கூட்டிப் பொருள்கொண்டதற்கு இந்தச் செய்யுளில்

இரண்டு உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. “நீயும் இனிக் கண்மேல் துயில்கை கடன்” என்று வருவதில் ‘கண்மேல்’ என்பதிலுள்ள ‘மேல்’ என்னும் சொல்லைப் பிரித்து எடுத்து ‘இனி’ என்பதோடு கூட்டி. “நீயும் இனிமேல் கண்துயில்கை கடன்” என்று பொருள் கொண்டோம். அவ்வாறே ‘என்றான் கைகொடுத்து’ எனவருவதில் ‘என்றான்’ என்பது வினைமுற்றாகவும், ‘கொடுத்து’ என்பது வினையெச்சமாகவும் செய்யுளில் இருந்தபோதிலும், நாம் இவைகளை “என்று கொடுத்தான்” என மாற்றி, முன் முற்றையிருந்ததை எச்சமாகவும் முன் எச்சமாக இருந்ததை முற்றாகவும் கொண்டோம்.

குறிப்பு:—(1) வனம், திசை, என்பன அவ்விடங்களிலுள்ள பிராணிகளைக் குறிக்கின்றபடியால் இவை இரண்டும் இடவாகுபெயர்கள்.

(2) துயின்றதால், என்பதிலுள்ள ஆல், அசை. அதற்குப் பொருள் இல்லை. துயின்றது, என்பதுதான் பொருளுக்கு வேண்டிய சொல்.

(3) ‘நீயும்,’ என்பதிலுள்ள உம் இறத்தது தழுவிய எச்ச உம்மை.

தம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[147-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

3-ம் பத்து, 9-ம் தசகம்.

1-ம் பாசுரம்.

சொன்னால் விரோதமிது வாகிலும்

சொல்லுவன் கேண்மினே

வென்னு விலின்கவி யானொரு

வருக்கும் கொடுக்கிலேன்

மென்னு தென்னு வென்று

வண்டுமுறற் றிருவேங்கடத்

தென்னு னையென் னப்பன்

எம்பெருமா னுளாகுவே.

குறிப்புக்கள்:—என்னுனை - என் யானை, அதாவது கம்பிரமுள்ள பிரபு. எம்பெருமான்-எனக்கும் பெருமாளுக்கும் உள்ளசம்பந்தம் அஸாதாரணமானது, ஒரு போதும் நிவிர்த்திக்கத் தக்கதன்று, எனக்கே உள்ள உபகாரகன், என்று தாற்பரியம். இன்கவி யாருக்கும் கொடுக்கிலேன்-பகவான்கவிஷயத்தில் அல்லாமல் என் கவிதையை விரியோகம் செய்யமாட்டேன், அவன் ஒருவனையே பாடுவேன் அல்லாது மனிதரைத் துதி செய்து நான் பாடமாட்டுவேன் அல்லேன். உளாகுவே - எனக்குக் கவிபாட விஷயமா யிருக்கையிலே.

விசேஷக் குறிப்பு:—இந்தத் தசகத்துக்கு ஆறுபிரப்படி உரைதாரர் அருளிச்செய்திருக்கிற அவதாரிகையும் அர்த்தமும் இன்றியமையாததுபற்றி அவைகளை எடுத்து வரைவோம். “இப்படித் தம்முடைய ஸர்வகரணங்களும் தனித்தனியே தன்னைத் தவிர்த்த இதர கரணங்களினுடைய விருத்திகளை யெம்பெருமான் திறத்தில் ஆசைப்பட்டபடி பெருமையாலே அத்தியந்தம் துயருற்ற ஆழ்வார் இச் சமயத்தில் தமக்குத் துணையாகைக்காக இந்த லோகத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுரோ என்று பார்த்தவிடத்தில் இந்த உகலத்தா லொல்லாரும் பகவத்கிஷயம் தவிர மற்ற விஷயக

ளில் பற்றுதலுண்டாகிப் பகவத் விஷயத்தை விட்டு மனுஷ்பாதிகளைக் கவிபாடிக்கொண்டு திரிகற்படிபைக் கண்டார். கண்டதும் தம்முடைய இழுவெல்லாம் மறந்து எம்பெருமானுக்கே அர்ஹமான அருமந்த இந்தக் கரணங்களை, தத்துவத்தில் பயனற்ற மனுஷியர் பக்கலிலே உபயோகிப்பது “என் கான்” என்று இன்னுதாராய் அவர்களைக்குறித்து, கல்லியாணமாய்ப் பகவானுக்கே ஏற்கும் கவினை அல்பமானிடரின் பக்கல் அவர்கள் விரியோகிக்க லாகாதென்று பார்த்து, பண்டிதர்கள் மனம்தோவக் கூறலும் போகாது ஆகிலும் எம்பெருமானுக் கிடான அழகிய கவினை இழக்கமாட்டாமலே சொல்லுகிறேன் கேளுங்கோள், என்று வைத்து இப்படிப் பகவத் விஷயத்தில் பின்னடைந்து நிற்கும் லோகத்திலே நான் ஒருவன் எம்பெருமானையல்லது மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத பிருகிருதியாகப் பெற்றேன் என்று கொண்டு சுய லாபத்தைப் பேசுகிறார்” —ஆறுபிரப்படி.

விசேஷக் குறிப்பு:—இத்தசகத்தில் நமக்குப் புலப்படுவது ஒன்று உண்டு. அது யாதெனில் - ஆழ்வார் காலத்தில் தம்மைப்போல் கவிபாட வல்ல பல புலவர்களும் ரவிகர்களும் இருந்தார்கள்போலும். அநேகர் இருந்து ஆழ்வாரை நன்கு மதித்திருக்கவேண்டுமென்றும் ஊஹிக்க இடமுண்டு. பெரியார்கள் பிறந்து பெயர்விளங்கும் காலத்தில் திரள்திரளாக அவர் போன்றவர்கள், இன்று அவர்போர் மறைந்துபோயிருப்பினும், பலர் தோன்றிச் சிறப்புற்று அக்காலத்தால் ஆதரிக்கப் பெற்று இருந்திருப்பார்கள். இதற்கு உதாரணமாக, கம்பர் காலத்துப் புலவர்கள் கூட்டமும், புகழேந்திப் புலவர்காலத்து புலவர்கள் கூட்டமும், அமையும். ஆங்கிலத்தில் Elizabethian Epoch பிரசித்தம்.

2-ம் பாகரம்.

உளனாகவே பெண்ணித் தன்னை
யொன்றாகத் தன்செல்வத்தை
வளனா மதிக்கும் மானிடத்
தைக்கவி பாடியென்
குளனர் கழனிசூழ் கண்ணம்
குறுங்குடி மெய்ம்மையை
யுளனாய் வெந்தையை வெந்தை
பெம்மானை ஒழியவே.

அன்வயம்—புதார்த்தம்:—தன்னை யொன்றாக எண்ணி, கண்ணம் - கண்-ஸ்தலம், அம்-அழகிப, அம்கண் என்று மாற்றி அன்வயம் கொள்ளவேண்டும். மெய்ம்மையை எவ்வளவு உயர்தர குணமுடையவனாகக் கவி பாடினாலும் அவ்வளவு ஸத்தியமாய் எம்பெருமானுக்கு ஏற்கும், மெய்யை-நீரே பிரத்தியகூறிக்கொம்படியாயும், வேதங்கள் சாஸ்திரங்கள் மற்றமுள்ள இதர பிரமாணங்களால் நிரூபிக்கக் கூடிய மெய்யாய் உள்ளவனை; பெம்மான்-பிரதா, அதாவது அனைவருக்கும் தந்தைபோல் பெரியோன். உளனாக-ஒருவஸ்துவாக மனதால்நினைத்துப் பொருட்பாடாகுந் தகுதியுடன் மதிக்கத் தக்கவனாக. உலகங்கள் முழுவதும் எம்பெருமானுக்கு விபுவாய் விபாபித்து நிற்கும் ஸகல ஐசுவரியங்களும் கருதி அவனுடைய மஹிமையை உரைக்கவேண்டாத தற்காலம் கோவில்கொண்டிருக்கும் அழகான வயல்களும் கழனிகளும் சுழந்த திருக்குறுங்குடியின் சம்பத்தைக் கொண்டு உணர்ந்து பாருங்கோள், என் கிறவகையில் குறுங்குடிபை வர்ணித்தபடி.

உரை:-சாச்வதமான நிரவதிக சம்பத்தை உடையவனாய், குற்றமற்ற ஸர்வ கல்வியான குணங்களையும் உடைய எம்பெருமானை ஒழிய, தன்னை ஒரு நற்குணமுள்ள வஸ்துவாகவும் தன் செல்வத்தை சம்பத்தாகவும் நினைத்திருக்கும் மனிதரைக் கவிபாடி என்னகுணமுண்டு. என் கவிக்குப் பகவான் ஒருவனே விஷயமாக உள்ள.

குறிப்பு:—கவிகள்! நீங்களும் என் மாதிரியாகத் துணிந்து, மனிதரைப் பாடுவதை ஒழித்து எம்பெருமான் ஒருவனையே துதிசெய்யுங்கோள், என்று கூறியதைக்கொள்ளு.

3-ம் பாகரம்.

ஒழிவொன்றில்லாதபல்லாழிதோறுழிநிலாவப்போம்
வழிபைத் தருநங்கள் வானவரீசனை நிற்கப்போய்க்
கழிய மிகநல்ல வான்கவிகொண்டு புலவீர்கா
ளிழியக் கருதியோர் மானிடம் பாட லென்னாவதே.

உரை:—புலவீர்கள் - பண்டிதர்களே! நங்கள் வானவர் ஈசன்-உமக்கும் நமக்கும் ஸ்வாமிபாகவும் வானவரான நித்தியஸூரிகளுக்கு ஈசனாகவும் இருக்கிறவனை, நிற்க-ஒரு புறத்தில் நிற்கவிட்டு, அதாவது நீத்து, போய்-உங்கள் துதிக்கு யாரார் இருக்கிறார்களென்று தேடிப்போய், கழிய - மற்றெல்லா கவிதைகளும் ஒப்பில்லாமல் கழிந்துபோகும்படியான, மிகநல்ல - வெகுரஸமான, வான் - ஒப்பற்ற, கவிகொண்டு - கவிதைகளால், இழியக்கருதி - வெகு அல்பமான பிரயோஜனத்தை அடைய எண்ணி, ஓர் மானிடம் பாடல் - ஒரு மனுஷ்யஜாதி வியத்தியைப் பாடினால், என்னாவது - என்ன நன்மையும் பயனும்உண்டு, யாதொன்றுமில்லை என்று தாப்பரியம். நங்கள் வானவர் ஈசனைப் பாடின

லோ வெனில், அவன்—ஒழிவு ஒன்று இல்லாத - ஒரு விதத்தாலும் ஒரு காலத்திலும் ஏற்றந்தாழ்வு இடையீடு இல்லாத சுகரூபமான, பல்லாழிதோறும் நிலாவப்போம் - வெகு கல்பங்கள் தோறும் நிறைவேறி நடக்காநிற்கும் வழிபைத்தரும் வைகுண்டத்தில் நித்தியவரித்தமான பகவத் கைங்கரியமாகின்ற மிகவும் சிரேஷ்டமான ஸன்மார்க்கத்துக்கு இறுதியானவோர் பதவிபைத் தந்தருளும்.

குறிப்பு:—இப்பாசரத்தில், கவிகளால் வரும் பிரயோஜனத்தின் தாரதமியத்தை நிரூபித்து மோக்ஷ சாதனமான பகவத் ஸ்துதியைச் செய்யுங்கோள்; மனிதரைக் கவிபாடுவதினால் உண்டாகும் ஒரு அல்ப பிரயோஜனத்தை நாடாதேயுங்கோள், என்று புலவர்களுக்குப் புத்திமதி கூறுகிறார்.

4-ம் பாகரம்.

என்னாவ தெத்தனை நாளைக்குப்
போதும் புலவீர்காள்
மன்னு மனிசரைப் பாடிப்
படைக்கும் பெரும்பொருள்
மின்னார் முடிவின் னாவந்தா
சையைப் பாடினார்
நன்னாகவே கொண்டு சன்மம்
செய்யாமையுங் கொள்ளுமே

அவதாரிகை:—சில புலவர்கள் பிரபுக்களைப்பாடிப் பொருள் அடைபவனில்லையா எனினில், அதற்குப் பதில் உரைக்கிறார்.

உரை:—புலவீர்கள் - நல்ல நூனம் உடையவர்களே; மன்னு-செல்வத்திலும் பெளரஷத்திலும் நிலைபெற்று நிற்பாரென்ற நிச்சயமில்லாத; மனிதரை-மனிதர்களை, பாடி - கவிபாடி, படைக்கும் - அடையும், பெரும்பொருள் - ஒருக்கால் நீகிர் அடையும் பொருள் பெரிதாகாது, அப்படி நீங்கள் அடையும் பொருள் வெகுவாக இருந்தாலும், என்னாவது - எவ்வளவு பிரயோஜனப்படும். எத்தனை நாளைக்குப் போதும் - உம்முடைய செலவுக்குச் சிலகாலத்துக்குக்கூடப் போதாது. மின்னார்-சுவர்ணத்தால்செய்தபளபளப்பாயிருக்கும், முடி-சீரிடத்தைத் தரித்த, வானவர் தாதையை-நித்தியஸூரிகளின் நிர்வாஹகனை பகவானைப் பாடினால், தன்னாகவே - தனக்கே ஆள் உரிமையாகக் கொண்டு ஸ்விகரித்து, அதாவது அவனது உகப்பே உங்களுக்கு வேண்டிய புருஷார்த்தமாக நீங்கள் நினைக்கும்படி செய்து, சன்மம் செய்யாமையும் - மற்றும் ஓர் பிறப்பில்லாமல் அவன்வயமே நின்று அவனுக்கே ஆள் செய்யும் பரம புருஷார்த்தத்தைக் கொடுத்து, கொள்ளுமே - உங்கள் பாபங்களை விடுத்து மோக்ஷ ஆனந்தத்தில் சேர்ப்பிக்கும்.

குறிப்பு:—பகவானுக்கு உகப்பாகக் கவிபாடுவதே சுவயம்பிரயோஜந மல்லவோவென்பது கருத்து. அவன் உங்களைத் திருத்திப் பணிகொள்வான்; அதுவேதான் அல்லவோ பெரும்பயன்.

5-ம் பாகரம்.

கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை
கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை
வள்ளல் புகழ்ந்து நும்வாய்மை
யிழக்கும் புலவீர்காள்

[அக்டோபர் 6, 1932]

க லா தி ல ய ம்

767

கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்
நெல்லார்தரும் கோதிலென்
வள்ளல் மணிவண்ணன் நன்னைக்
கவிசொல்ல வம்மினே

அவதாரிகை:—மேல் லோகத்தில் பலந்தருமென்றீர், தற்காலம் எங்களுக்குத் தேவாபாத்திரைக்கு இவ்வுலகில் பொருள்படைக்காவிடில் எப்படியாகுமென்ன—இப்பாசரத்தில், இப்போழ்தே புலவீர்கள் உங்களுக்கு “வேண்டிற்றெல்லாம்” அவனைச்சார்ந்தால் அளிப்பாரென்று பதில் கூறுகின்றார்.

பதக்குறிப்புக்கள்:—கொள்ளக் குறைவிலன் - மேல்நோக்காய் கருதுமிடத்து, அபரிமிதமான செல்வத்தை உடையவன் எவ்வளவு உங்களுக்கு உதவினாலும் அவனது செல்வம் குறையாதென்று அர்த்தம் சொல்லலாம். இப்படி உரைப்பாரா முண்டு. ஆனால் இங்கு அந்தப்பொருள் ஏற்றதாக இருக்கவில்லை “வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” என்று பின்வரும் அடைவுக்கு இவ்வர்த்தம் புனர்தத்தியாகும்; ஆகையால் இசற்கு வேறு பொருள் உசிதமாகும். அதாவது, நீங்கள் மனம் போனபடி அவனது செல்வத்தையோருணதீசயங்களையோ எடுத்துரைத்தாலும் அவ்வளவும் பகவான் விஷயத்தில் அர்த்தவத்தாகுமேயன்றிப் பொய்க்காது; கவிகள் மனோகல்பனைகள் எல்லாப் பகவான் விஷயத்தில் ஸத்தியமாகும். அவர்களுடைய கவியோ மானிடர் விஷயத்தில் பொய்க்கும் - அதாவது சொற்கள் ஏற்கும் அர்த்தங்களால் குறைவிலன் - அவ்வர்த்தங்களில் குறைவுவாராதே பூர்த்திசெய்து கொள்ளக்கூடியவன். கொள்ளும் பயனில்லை - மனதால் நாம் பொருள்கள் எவ்வளவு பயனென்று நினைக்கிறோம் அவ்வளவுக்கு அந்தப் பொருள்கள் வாஸ்தவத்தில் பயன்கொடுக்கிற யோக்கிதை இல்லை என்பது தாப்பரியம். அச்செல்வமும் குப்பை கிளர்த்தன்ன - அச்செல்வத்தை ஈட்டிய மார்க்கத்தை ஆராய்ந்தால் அநேக பாவச்செயல்களால் வந்ததென்று கரணகையும் ஸம்பாவிதம் என்று ஒருவாறு செப்புகிறார்.

ஓர் அரசன்யுத்தங்கள்செய்து அநேகராஜ்யங்களினைப் பராக்கிரமத்தால் பிடித்துக்கொண்டான் என்று இருந்தால் அவன் அதர்ம யுத்தங்களாலும் மனுநெறி பிறழ்ந்தும் அவற்றைக் கவர்த்துகொண்டானென்று ஆராய்ச்

சியில் ஏற்பட, சம்பாவிதம் துதிகளாலேயே சிற்சிலஸமயம் வியங்கியார்த்தமாய்த்தோஷங்களும் பாபங்களும் தொனிகளாக ஏற்படக்கூடும். இவற்றை எல்லாம் கவனித்துக் “குப்பை” கிளறுவதுபோல், என்றார். குப்பை மோடிட்டுக்கும் பலாக மூடிக்கிடக்கையில் அதில்பொதிந்துகிடக்கும் அசுக்கங்கள் வெளிப்படாமலும் தூர்நாற்றங்கள் எழும்பாமலுமிருக்கும். கிளறினால் அசுத்தங்கள் புலப்படுவதுபோல் செல்வம் ஈட்டிய மார்க்கங்களை ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் அயோக்கிய முறையில் குவியல்களாகத் திரட்டிவைத்ததன்மை தெரியவரும். ஆகையால் செல்வத்தைத்தான் ஈட்டி என்ன பயன் என்கிறார்.

கோதில் என் வள்ளல்:-மனுஷ பிரபுக்கள் தாங்கள் ஏதேனும் புலவர்களுக்கு ஈந்தால், நாம் நன்கொடை கொடுத்தோம், ஏனைய பிரபுக்கள் இம்மாதிரி எடுத்துக் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று நினைத்துத் தங்களை இறுமாப்புடன் அதிலும் மதித்துக்கொள்வார்கள். அவ்வாறின் றி என்றபுலவான எம்பெருமான் எவ்வளவு ஈந்தாலும் நம் பத்தனுக்கு அதிகம் என்னநாம் செய்துவிட்டோம் என்று கிலேசப்பட்டுக்கொள்வான். அளவற்ற தீரவியத்தைத் தம் நண்பரான வலிஷ்டரிஷி மகனுக்கு பூரீராமபிரானும், குசேல பத்தருக்கு ராஜபசம்பத்தை பூரீ கிருஷ்ணபகவானும் அளித்ததை இரண்டு பிரான்களும் ஏதேனும் ஒரு பொருள் கொடுத்ததாக மதிக்கவில்லை என்பது ரூபகத்துக்கு வரத்தக்கது. “எம்வள்ளல்” என்று பன்மையில் கூறாமல் “என் வள்ளல்” என்று கூறிப்பதற்குக் காரணம் யாதெனில்—இது வரையில் ஆழ்வார் ஒரு “புலவரீ” பகவானுக்கு இருப்பதாகத் தாப்பரியம். இப்பாசரத்தில், பகவானைக் கவிபாட வாருங்களென்று ஆழ்வார் விளித்த பின்னர் இப்புலவர்கள் திருத்தி, பகவானைக் கவிபாடப்போகிறார்கள். உரை:—பிரயோஜந குணியமான அல்ப விஷயங்களைக் கவிபாடி உங்களுடைய அழகிய கவிகளை வினே இழுவாமல் தன்னுடைய நிர்வதிக தோஷ லேசமுமில்லாத கல்வியான குணங்களாலே உங்களுடைய கவிகளைக் கிருதார்த்தமாக்கவல்லபை உங்களுக்கு வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் பரமோதாரனாய், தந்தாலும் ஒன்றும் செய்யாதவன்போல் இவர்களுக்கு என்செய்தோமென்றிருக்கும் ஸ்வாபரூப ஆச்சரிதஸபரூப இருக்கும் எம்பெருமானைக் கவிசொல்ல வாருங்கோள்.

க ம் ப ரா மாய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்—7. மாரீசன் வதைப் படலம்.

[755-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சுழக்கனே சாலும் பூழி.

சுற்றிய சேலையால் அந்தகன் வாய்புதைத் திருந்த செய்கை, பயமுடைய தன் வினயத்தைக்காட்டுதற்கேனுமாகுதல், மற்று, சூழ்ந்துவரும் நகையினைத் துவைத்து மறைத்தற்கேனு மாகுதல்—சிறியதோ பெரியதோ அவ்வாய், என்னுமோர்களை விஞ்சுகின்றது. “பேழ்வாய் அந்தகன்” என்றும், “பருவாய்க் கூறுவன்” என்றும், அவன் வாயினளவைச் சற்றே அதிகமாய்க் கருதவே மாந்தர் பண்டு கற்றிருக்கின்றனர். அதுவமன்றி, அஞ்சன மனைப கருமையே மழலியின் மேனிக்கு மாபாய் மிருக்கின்றது. அவ்வாறிருக்க, காலனைப்போய்க்

காமனுடன் மயங்கினாரோ எனும்படி, “சுற்றிய சேலை யால் சிறிய வாய் புதைத்துச் செங்கையில்.....” என்று அவன் வடிவினை அமைக்கப்படுகின்றதன்மையாதெனக் கம்பர் திகைக்க வைக்கின்றனர். இச்செவ்வியில் வாய்சிறுத்துக் கைசுவந்த காட்சிதருங் கோலம் காலனுக்குக் கிடைத்தது எவ்வாறென்பதைச் சோதிப்பவருக் கூதியமுளது. வழிகாட்ட வான்மிகமுனிவரும் உளர்.

தீச்செயல் புரியும் இராவணன்மீது வெவ்விபசீற்றம் வடநான் முனிவருக்கு வருதல் செவ்வியே. ஆதலின் “பிறர் மனைவிகளைக் கற்பழிப்பவன்” என்றும் “வேதி

யர் வேள்வியைச் சிதைப்பவன்" என்றும் வயின் வயின் அவன் கீழ்மையை வைவதுடன் ஆறாமல், "வாயைப் பிளந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் யம்போல்பயக் கரமான இராவணன்" கொலுவமர்த்திருந்தா னென அவன் உருவமும் பழிப்புற வெறுப்பவராகின்றார். வேண்டாதார் முகத்தினை விசாரமாக்குவது இயல்பே. எனினும் வாயைப் பிளந்துகிடக்கும் ஓர் நமனுடைய தோற்றம், உரைப்போர் வெறுப்பினுலன்றி, இராவணனுக்கு இன்றியமையாத தன்று. 'வாய்கள்' எனப் பன்மையிற் பேசவேண்டியதையும் வான் மீகீமுனிவர் தமதொரு வெகுளியின் வேகத்தால் மறந்துவிட்டனர். தாம் மேற்கொண்ட கதைமுறைக்கேற்றபடி வான்மீகீ முனிவர் இராவணனை இவ்வண்ணம் எவ்வது விபப் பன்று. கதையைக் கூறுமொருவர் அதற்குரிய விருப்பு வெறுப்புக்களுடன் தம்மைக்கலந்துகொள்ளாமற்காத் தலரிது.

நாடகக் கலையினால் நவீல்பவர் கம்பர், கலையுணர்ச் சிறிணுள் விருப்புவெறுப் பென்பதில்லை, நாடகபாத் திரைக்களுடன் கலையுணர்வுடையோர் ஒருபோதும் கலந்துகொள்ளமாட்டார். நாடகக்கலைஞனாவோன், தான் கற்பித்து இயக்கும் பாத்திரங்க் கொவ்வொருவருடாகத் தானே அவ்வப்போது மாறிமாறி இயம்பவும் இயற்றவும் வைக்கவேண்டும் எனச் சாற்றுவார், கலைத்திறம் துனிக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்களில் ஒரு சாரார். இக்கொள்கை முற்றிலும் பிழைபல்லாக் கலையிலும் அரைப்பாக உண்மையே அடங்கப்பெற்றிருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தில் ராபர்ட் ப்ரௌனிங் (Robert Browning) அனைய கவிகள், தம்மைத் தம் பாத்திரங்களிலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு நிற்கின்ற பெருமையாலேயே தாம் கலையின் முதிர்ச்சிக் கைவந்தவர்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றனர். ஷேக்ஸ்பியரது கலையின் அட்பமும் அன்னதே. இன்னவர்தம் நிகழ்ச்சி அமைப்பின் செம்மையைக் காணுங்கால், இக் கலைஞர் தாமே தம் பாத்திரங்களாக மாறி இயங்கினுலன்றி இந்நன்னயம் பயக்க இயலாதென்னத் தோன்றலாகின்றது. இத்தோற்றத்திற் கேதுவாய் கலையின் சூழ்ச்சியும் பொய்யன்று. இவ்வகையில் கடவுளையே ஒக்கின்றார் கலைஞர்கள். தன் படைப்பில் "பாவுமாய் அல்லவுமாய்" நிற்கின்ற கடவுளேபோல் நாடகக் கலைஞர்களும் தாம் படைத்த பாத்திரங்கள் போலவும் அவைகளுக்கு வேறுகியும் நிற்கவல்ல நலம் வாய்ந்தவர்களாகின்றனர். இவ்வாறு நின்றலாற்றான் நாடகத்தின் சுவை நன்கு பெருகுகின்றது. உட்புகுந்து கலப்பதுபோன்றவிவர சூழ்ச்சியால் ஒன்றன் உண்மை உள்ளவாறு புலப்படுவதாக, மற்றும், பிரிந்துநிற்கும் பெற்றியால், அவ்வுண்மையின் தன்மை உவத்தலுங் காய்தலுமின்றி உணரப்பெறும். ஆதலின், கலைநயம் முதிர்ந்த கருத்தினோர், தீமையைக் கண்டு இரங்குவார்களே யன்றித் தீயிரைக் கண்டு இகழமாட்டார். "தீவினைதான் நீ தந்த தன்றோ" என்றும், "அவுணர்தாம் நின்னடிமை யல்ல ரோ" என்றும் கேட்கின்ற மேன்மை கலையிற் கனிந்த மனத்திற்கே உரியது. "பெரியோரை வியத்தலுமில்மே கிறியோரை இகழ்தல் அதனினு மில்மே" என்றுமுன் ஓர் புலவரை விளம்பவைத்ததும் முதிர்ந்தவொரு கலை புணர்வின் மாட்சியே.

ஆதலின் கம்பர், இராவணன் இருக்கையை இயம்பி ஞான்றி அவன் இயற்கையை இயப்பவில்லை, கன்னியர்

கற்பிற்கும் அந்தணர் வேள்விற்கும் இவன் கள்வனுப்க் கிடந்த செய்தியை மறவாமல் நினைவிற்கொண்டு இப்பொழுது இங்கு அறைவானேன். திருமாவின் நெடிய நேமியால் நூறுமுறை இவன் அடிப்பட்டகுறைவையும் இங்கு உரைப்பானேன். இவ்வரிசைச் செய்திகளை வான்மீகீமுனிவருக்கே செப்புதற்கு நனிவிட்டுவிட்டுக் கம்பர், இராவணன்தன் ஆற்றலையும் அவ்வாற்றலால் பெற்றுமுன்ற வோர் மாயப் பெருவாழ்வின் தோற்றத்தையும் மட்டுமே காட்டுவாராயினார். இத்தகைய சித்திரத்தில் இராவணன், தன் "வாயைப் பிளந்துகொண்டு யமனைப்போல் பயங்கரமாய்" உட்கார்ந்திருப்பது சற்றேறும் பொருந்தவில்லை. வான்மீகீமுனிவர் வழங்கிய அவ் வுவமையைக் கம்பர் அடியுடன் மறக்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் உடையவராயிருக்கின்றார். மற்றிதற்கென்கொய்வது? "வாயைப்பிளந்துகொண்டு இராவணன்தான் எமனைப்போல் உட்கார்ந்திருக்கவில்லை" என்று தம் நூலில் எடுத்துச் சொல்வதோ ஏற்புடைத்தன்று. மற்று, "இராவணன் மன்மதனைப்போல் வீற்றிருந்தான்" என்பதோ எவ்வாற்றாலும் பொருந்தாததுமன்றி வஞ்சப் புகழ்ச்சியாக வழங்கியது மாகும். ஆதலால், இராவணன் உருவத்தி லென்றும் பிழைத்திருத்திக் காட்டாமல், அங் கவனுக்கு உவமையாய் நின்ற கூற்று வன்றன் வடிவத்தில் கம்பர் கைவைத்தார். வைத்து அவன் பேழுவாயினைச் சிறியவோர் வாயாகத் தீட்டிவிட்டார். "கூற்றுவன் போல்வான் அல்லன்காண் இராவணன்" என்று வெட்டென மறப்பதற்கு மாறாக, அக் கூற்றுவன்தான், "சாலச் சிறிய வாயினன்" என்று சாற்றியது ஒருவாறு குறும்புடைய சூழ்ச்சி போலாமென்றும், இவ்வண்ணம் இங்குக் குறிப்பிடுகிற கூறுவதன் நிக் கம்பருக்கு வேறுவழி யில்லாமையென நினைப்படை.. இங்ஙனம், வடமொழியாளர்க்கும் தமிழ்மொழி வானார்க்கும் நிகழ்த்தவொரு கலைமலி பூசலுக்கிடையே தன் வாய் குறுத்தபரிசினே நினைக்க நினைக்க விரையும் தன் வாய் குறுத்தபரிசினே நினைக்க காலன் தன் சிவந்த சிரிப்பைத்தான் புதைப்பதற்கோ காலன் தன் சிவந்த கையினால் அந்தச் சிறிய வாயினைப் பொத்திவா லாயினான்! அவ்வுது, தன் புதிதுபெற்ற இச் சிறியவாயைக் காட்டுதற்குத்தான் கசினுனோ அக்கூற்றுவன்! மற்று, பெரியதொரு வாயே தனக்கிருக்க அதனைச் சிறிய தென்றுகூறிய கம்பர்பொய்யினை மற்றவர்களுக்கொள்ளாவண்ணம் காப்பதற்கேதானோ—யார் அறிவார்!

சிறியதோ பெரியதோ, பொத்திய வாயுடை அக் கூற்றுவன் கடினை கூறிக்கூறிக் காலத்தினை அளந்து கழித்திருக்கு மகவியின்,

கங்கையே முதலிய தீர்த்த கன்னியர் கொங்கைகள் சமந்திடை கொடியி னெல்கிடச் செங்கையி ன்ரிசியு மலருஞ் சிந்தினர்

மக்கல முறைமுறை கூறி வாழ்த்தவே [கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தமங்கையர், முலைகளைச் சுமந்து தம் இடை கொடிபோல் நடங்க வந்து, தம் சிவந்த கைகளால், அகூறையும் மலரும் இராவணன்மேல். தவிய முறைப்படி மக்கலமொழிகள் கூறி வாழ்த்தவும்—]

ஊருவிற றோன்றிய வுயிர்பெய் யோவியங் காரினிற் செருக்கிய கலாப மஞ்ஞையோல் வார்விக் கருவியோர் வகுத்த பாணியி னுரிய ரருகட நடிப்ப நோக்கியே

[சாராயனனது தொடையிலிருந்து பிறத்தவளும், உயிரைமீத கித்திரம்போன்றவளு மாகிய ஊர்வியானவன்,

மேகத்தைக்கண்டு களித்த கலாபமுடைய மயிலைப்போல், வாரகட்டிய இசைக்கருவிகளையுடையவர் அமைத்த தாளத்திற்கினங்க ஆரியக்கூட்டை அருமையாக நடிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டும்]

இருந்தன னுலகம் ளிரண்டு மொன்றுந்த னருந்தவ முடைமையி னளவி லாற்றலிற் பொருத்திய விராவணன் புருவக் கார்க்குக் கருந்தடங் கண்ணியர் கண்ணின் வெள்ளத்தே [தான் செய்த அரிய தவத்தாலும் தனக்கு இயற்கையா யிருந்த ஆற்றலாலும் மூன்று உலகங்களையும் தன் உடைமையாய் பெற்ற இராவணன், வில்போன்ற புருவங்களை யுடைய கரிய பெரிய மாதர்களின் பார்வைகளாகிய வெள்ளத்திற்கிடையே வீற்றிருந்தான்]

எனக் கம்பர், இராவணன் கொலுவிருக்கும் வருணையை முடிவிற்குக் கொண்டுவருகிறார். அம்முடிவிலும், இராவணனது அருந்தவமும் அதன் ஆற்றலால் அவன் மூவுலகும் பொருந்தப்பெற்றிருந்த பெருமையும் மட்டுமே நினைவுபடுத்தப்படுகின்றன. இதற்கெதிர, 'நல்லாடை புனைந்து நங்கலன் அணிந்து நன்றார்குடி, காலகாலன் உட்கார்ந்திருப்பதுபோல, அரக்கர் மன்ன வனும் புலஸ்தியவம்சத்தின் கொழுந்துமான தன் தமையன் இராவணன் வீற்றிருப்பதைச் சூர்ப்பணகை கண்டான். மந்திரிகள் புடைசூழ, உலகத்தை அழிக்கத்தகுந்த ஆயுமையோடு உட்கார்ந்திருந்த அவ் விராவணனைக் கிட்டி.....'

என்று வான்மீகீமுனிவர் முடிப்பதை ஒப்புநோக்கு மிடத்தும், அவனது "அழிக்கத்தகுந்த ஆற்றலை" மாற்றி, 'உலகங்களைப் பெற்றிருந்த ஆற்றலை'க் கம்பர் குறிப்பதன்பொருத்தமுந் தெரியவரும். இராவணனுக் கேற்ற வசை அவனது ஆற்றலும் செல்வமுமற்ற முள வைபவங்களையே போதிபதாயிருக்க, அவ் வாற்றல் செல்வ வைபவங்களே வேறு சிலசொல்லி வைவானென் என்பதனை ஓராமல் வான்மீகீமுனிவர் தாமே புக்கு இராவணனைப் பழிக்கின்றார். கம்பருடைய சித்திரத்திலோ தனக்குப் பழி தானேயாய் நிற்கின்றான் இராவணன். கதைமுறைக்கும் நாடகக்கலைக்கு மிடைகிடக்கும் வேற்றுமை இது.

இன்னவாறு வீற்றிருக்கும் விராவணன்முன் அவ னருந்தங்கை சூர்ப்பணகை வந்து தோன்றலாவதைக் கம்பரினி விளம்பலுறுகின்றார்—

தங்கையு மல்வழித் தலையிற் றுங்கிய செங்கையன் சோரியின் றுரை சேர்த்திழி கொங்கையன் மூக்கின் குழையில் காதினள் மங்குலி னெலிபடத் திறந்த வாயினன்

[இராவணன் தங்கையான சூர்ப்பணகையும், அப்பொழுது தலைமேல் வைத்த சிவந்த கைகளையுடையவளும் இரத்தம் சிவந்துபெருகும் முலைகளையுடையவளும் மூக்கையுடையவளும், குழையில்தாத காதையுடையவளும், மேகம் போன்று முழங்கத் திறந்த வாயையுடையவளுமாகி] முடியிடை வாயிலின் முறையிட்ட டார்கலிக் கடையுதக் கடலொலி காட்டக் காந்துவான் குடதிசைச் செக்கரிற் சேந்த கூந்தலாள் வடதிசை வாயிலின் வந்து தோன்றினாள்

[அரசர்களுடைய கிரீடங்கள் நெருங்கிய அரண்மனை வாயிலில், முறையிட்டக்கொண்டு, யுகமுடிவின் கடல்போன்று கதறும்படி மனம் தவிப்பவளும் மேற்குத்திசையில் காணப்படும் அந்திச் செவ்வானம்போலச் சிவந்த கூந்தலையுடையவளுமாய் வடக்குவாயிலில் வந்து தோன்றினாள்]

தோன்றலுந் தொன்னக ராக்கர் தோகையர் ஏன்றெதிர வயிறலைத் திரங்கி யெங்கினார் மூன்றுல குடையவன் தங்கை மூக்கிலன் தான்மணி யவள்வரத் தரிக்க வல்லரோ

[வந்து கண்டவளவிலே பழைய அந்த இலங்காபுரியிலுள்ள இராகுஸமாதர் எதிர்கொண்டு சென்று அவளை திரில் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு சோகித்து அழுதனர். மூன்று உலகங்களையும் தன் உடைமையாகப்பெற்ற இராவணனது தங்கை மூக்கு இல்லாதவளாய், தனியே வரக் கண்டு சகிப்பரோ]

பொருக்கென நோக்கினர் புகல்வ தோர்கிலர் அரக்கரு மிரைத்தன ரசனி யாமெனக் கரத்தொடு கரங்களைப் புடைத்துக் கண்களை நெருப்பெழு விழித்தவாய் மடித்து நிற்கின்றார்

[இராகுஸர்களும் அவளைத் துன்னெனப் பார்த்து, சொல்வது இன்னதென்று அறியாமல் இடிமுழக்கம்போல் பேரொலி செய்து, கைகளோடு கைகளை அடித்து, தீப்பொறிபறக்கக் கண்களை விழித்து உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு நிற்பவரானார்]

எனினும், "இத்தீங் குனக்கு நேர்ந்த தெங்ஙனம்" என அவனையே உற்றெவரும் கேட்கத் துணிந்திலர்களாய், இது செய்தவர் யாவரே என்றும், எற்றுக்கிது செய்தனரென்றும் தாமே பற்பலவாறு ஊக்கித்தலைப்படுகின்றனர். முதலில்,

இந்திரன் மேலதோ லுலக மீன்றபே ரந்தணன் மேலதோ வாழி யானதோ சந்திர மௌலிபாற் றங்கு மேகொலோ அந்தர மென்றுநின் றழல்கின் றார்கிலர்

[சிலர், இந்தத் தீமையும் இந்தத்தீமையைச் செய்ததால் முடிவடைந்து அழியநிற்பதும், இந்திரனைச் சார்ந்ததோ, உலகத்தைப்படைத்த பிரம்மனைச் சார்ந்ததோ, திருமாவைச் சார்ந்ததோ, சந்திரனை முடியில் தரித்த சிவபிரானைச் சார்ந்ததோ—என்று சொல்லின்று கொதிக்கின்றவ ராயினார்]

எனினும், இதனை ஒவ்வாறு, போரிலான் புரந்தர னேவல் பூண்டனன் ஆருலா நேமியா னாற்ற றோற்றுப்போய் நீரின நெருப்பினன் பொருப்பி னானினி யார்கொலா மீதென வறைகின் றார்கிலர்

[சிலர், இந்திரனோ இராவணனுடன் போர்செய்ய மாட்டாமல் எவ்வாறாக அமர்ந்தான். ஆர் பொருத்திய சக்ராயுதத்தை யுடைய திருமால் வலிமையில் தோற்றுக் கடலின்போய் ஒளிந்தகொண்டான். நெருப்பைத் தன் கையிலேந்திய சிவபிரான், இவ்வாறே, மலையில்போய் ஒளிந்து கொண்டான். எனின், இது செய்தவர் யார்? என்று சொல்பவராயினார்]

இதனைக் கேட்டு, செப்புறற் குரியவர் தெவ்வர் யாருளா முப்புறத் துலகமு மடங்க மூடிய விப்புறத் தண்டத்தோர்க் கியைவ தன்றிது வப்புறத் தண்டத்தோ ராமென் றார்கிலர்

[சிலர், சொல்வதற்கும் தகுந்த பணகவர் இராவணனுக்கு யாரிருக்கின்றனர். மூன்றுவகை யுலகங்களையும் அடக்கிக் கவிந்திருக்கும் இவ் வண்டகோளத்தி லிருப்பவர்க்கு இது இயல்வதன்று. ஆதலால், இதனைச் செய்தவர், வேறேயோர் அண்டத்தில் இருப்பவர்களே ஆகவேண்டும், என்றார்]

அவர் தானு மென்ன !

என்னையே யிராவணன் றங்கை யென்றபின் அன்னையே யென்றடி வணங்க லன்றியே

நீராருங் கடலுநித்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுக்குந்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரதக் கண்டமாகிய
நமது இந்தியநாட்டில் ஆதிதாலந் தொட்டு அளவிடற்
கரிய மகிமை வாய்ந்த ஸ்தலங்கள் ஏழு. அவைகளா
வன—(1) அயோத்தி (2) மதுரை (3) மாயை (4)
காசி (5) காஞ்சி (6) அவந்தி (7) துவாரகை. இவற்
றுள் சிலநகரங்களின் பெயர்கள் காலந்தரத்தில் மாறு
பட்டுத் தற்காலத்தில் வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்
படுகின்றன. சிலவற்றின் பண்டைக்கால எல்லைகள்
மாறப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. எனினும் அத்தலங்களின்
தெய்வீகத் தன்மை சிறிதும் மாறப்படாமல் இன்றை
க்கும் பல்லாபிரக் கணக்கான யாத்திரிகர்களுக்கு மன
வழைதியை யளிக்கும் புனித ஸ்தானங்களாய் விளங்
குகின்றன.

அத்தகைய தலத்தில் தலைசிறந்த தென்னிந்தியா
வினுள்ள மதுரையம்பதி. முத ஸ்டை கடைச் சங்கங்
கள் உலவப்பெற்றதாய் ஸ்சிதானந்த ஸ்வாநுபாஸ
ஸ்வேச்சுவரன் அறுபத்துநான்கு திருநீளையாட்கள்
புரிந்ததுமான இம் மதுரையா நகரின் பஹிமையை
ஆயிரம் நாட்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் வர்ணிக்க முடி
யாதென்றால் கேவலம் அசேதனான என்யோஸியரால்
முடியுமோ? முடியாத என்றாலும் பிறனியிற் சிறந்த
மானிடப் பிறவியின் பெரும்பயன் பசுபதியின் சித்வி
லாஸ ஸ்வரூபங்களைக் காண்பதும், புகழ்வதும், பூஜிப்
பதும், அவரதுலீலா விபூதிகளைச் சிரவனாநுசெய்வது
மேயாதலால் ஏழையேனா லியன்றவரை ஆலவாய் அண்
ணலின் ஆங்கத்தக்கதொன்றை, கரிய இருளை நீக்கும்
கதிர்மதியைப் போல் மானிடரின் மனவிருளை நீக்கும்
இஞ்ஞானபாது “கலாநிலயத்தின்” பக்கங்களில் எழு
தத் துணிந்தேன்.

மேற்சொன்ன மதுராபுரியைப் பண்டைக் காலத்
தில் பாண்டிய ராஜாக்கள் ஆண்டுவந்தனர். அன்னா
காலத்தில் கட்டப்பட்ட ஆகாயமளாவங் கோபுரங்க
ளும், விசித்திர வேலைப்பாடுகளமைந்த கோயில்களும்,
பாவங்களோட்டும் பாவனம் நிறைந்த தடாகங்களும்
அங்கே இன்றைக்கும் பிரத்தியங்கநப் பிரமாணமாய்க்
காணப்படுகின்றன. இங்கு ஒருகாலத்தில் மலையத்
துவஜபாண்டியன் என்னும் ஒரு பாண்டிய பூபதி
செங்கோ லோச்சிவந்தான். அன்னவன் ஸகலகலாவல்
லவரூய், நாற்சேனை நாயகரூய், தர்மதேவ ஸ்வரூபி
யாய் விளங்கினான். வீணிற்பல பகர்வானேன். அவ
னுடைய மாளிகையே கலாநிலபமாய், எளியோரின்
புகலிடமாய், சத்துருக்களின் சரக்கடாய், மித்திரர்
களின் மனக்கோட்டையாய் விளங்கிற்றென்று சொல்
லுவோம்.

ஸகல ஸம்பத்துக்களையும் இம்மியளவும் குறை
வின்றி அடைந்திருந்தானேனும் செல்வத்துட் செல்
வம் பெருஞ்செல்வமாகிய மக்கட்செல்வம் ஒன்றை
மாத்திரம் அடைந்தா னில்லை. அரசனும் அரசியும்
அறங்கள் முப்பத்திரண்டையும் அமோகமா யியற்றி
னர். உபசாரங்கள் பதினாறையும் உத்தமமாய்ப் புரிந்த
னர். ஆயினும், பத்தர்மனதை மேலும் மேலும் பரிசோ
திக்கும் பரம்பொருள் மனம் கரைந்தபாடிலை. பாண்
டியராஜ தம்பதிகள் அகங்கரைந்து அருட்பிரகாசனை
அனவரதமும் துதித்தனர். கடைசியாக, குரு உபதே

சத்தின்படி புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தனர். முக்
கண்ணன் தனது அருட்கண்ணைத் திறந்தருவினான்.

யாகருண்டத்தில் ஒரு பெண்மகவு உதித்தது. பாண்
டியனும் பத்தினியும் அக்குழுவியை வாரியெடுத்து,
மார்போடணைத்து, உச்சிமோந்து, உவகை பூத்தனர்.
மதுரை மக்களும் குதூஹல மடைந்தனர். குழந்தை
யின் நேத்திரங்கள் மீனுருவத்தைப் போலிருந்தமை
யால் “மீனலோசனி” என்று அவளை அழைக்கலாயி
னர். நாளடைவில் சுருக்கமாய் “மீனாட்சி” என்று
கூப்பிட்டார்கள். மீனாட்சி நாளுக்குநாள் வளர்மகி
போல் வளர்ந்து ஆடல் பாடல்களில் குழுவிப்பருவத்
தைக் கழித்தாள். நல்ல கல்விகேள்விகளிலும், ராஜ
வம்சத்துக்குரிய யானை பேற்றம், குதிரைச் சவாரி,
ரத சாரத்தியம், அஸ்திரசஸ்திரப் பயிற்சிகளிலும்
தனது பாலப் பருவத்தைப் போக்கினாள். கண்டோ
ரும் கேட்டோரும் களிகூர்ந்து, “பொறுத்தாலும்
பெற்றான் பொற்குலியலை,” “பட்டாலும் பெற்றான்
பதுமவிதையை” என்று ராஜ ராஜாத்தியரின் பெரும்
பாக்கியத்தைக் குறித்து வாயார வாழ்த்தி மனதாரப்
புகழ்ந்தனர்.

மகளின் மாண்பைக் கண்டு களித்த மலையத்துவான்
அவளுக்கு ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து அவ் வா
னந்த அமிர்தத்தையும் அளிக்குடிக்க அவலுற்றான்.
நற்குடி மக்களின் மனப்பான்மையையும் நாடினான்.
மந்திரிப் பிரதானியின் மந்திராலோசனைபைக் கலந்
தான். உயிர் ஒன்று உடல் வேறு என்னும்படி ஒன்று
வாழும் உத்தம அரசனும், அமைச்சும், பிரஜைகளும்
வெகு கோலாகலத்துடன் தத்தம் பூர்ண சம்மதத்தைத்
தெரிவித்தனர். மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்
களும், அழகிய வீதிகளும், அத்தாணி மண்டபங்
களும், கோட்டை மதில்களும், கோபுரக்கலசங்களும்
வீதம்விதமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டன. பார்த்த இட
மெல்லாம் பந்தற்படிகளும், கேட்ட இடமெல்லாம்
மங்களசீதமும், கிமிர்ந்த இடமெல்லாம் பலப்பல
தோரணங்களும், குளிந்த இடமெல்லாம் விசித்திரக்
கோலங்களும், உட்கார்ந்த இடமெல்லாம் உருக்கிய
நெய்த் தீபங்களும், ஓடிய இடமெல்லாம் உயர்ந்தாடும்
கொடிகளும், நடந்த இடமெல்லாம் நானுவிதவாத்திய
கோஷங்களும் நிறைந்து விளங்கியது பூலோக அமரா
பதியாகிய ஆலவாய்மதுராபுரி. நன்முகுர்த்தத்தில் நாற்
றிகைகளினின்றும் கொண்டுவரப்பட்ட நன்னீரால்
அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டாள் மீனாட்சிகை. அழகை
உருவாய் அவதரித்துள்ள அவளுக்கு ஆடையாபர
ணங்களை அணிந்து அழகுசெய்தனர். குலாசாரப்படி
தேவதாராதானம் முடித்து அண்டங்களும் அதிரும்
படியான வாத்திய கோஷங்களினிடையே, பிரமனும்
பிரமிக்கும்படியான வேத கோஷங்களினிடையே, கலை
வானியும் கவனிக்கும்படியான சங்கீதங்களினிடையே
மீனலோசனிக்கு முடிசூட்டினார்கள். பிறகு ஐரா
வதத்தை நிகர்த்த வெள்ளையானியின் மீது அமர்ந்து
வெகு ஆடம்பரத்துடன் மீனாட்சிகை ஊர்கோலம்
வந்தாள். பொற்றாமரைக் கயத்தில் தோன்றிய செந்
தாமரையல்லவா? முன்னோர்களின் பிரபாவங்களுக்கு
எள்ளளவும் பங்கம்வராமல் நீதி பிறழாது ராஜ்ய
பாரம் தாங்கிவந்தாள்.

இது நிற்க, தவமாய்த் தவங்கிடந்து தரையின்மீது
அன்னமுண்டு அம்பிகாபதியின் அருளாலுதித்த
அருமந்த புதல்வி மீனாட்சிகையைப் பெற்றெடுத்த மலை
யத்துவஜன் மகளின் மகத்துவங்களைக் கண்டு மனம்
பூரித்து ஆனந்தவாரிதியில் அமிழ்தான். அமிழ்தவன்
எழுந்திருக்கவில்லை. விதி யாரை விட்டது; அவரவர்
கர்மத்தை அவரவர் அனுபவித்தே தீரவேண்டு மல்ல
வா? இன்னும் கொஞ்சகாலம் மகளின் மாட்சிமை
தங்கிய ஆட்சியைக் கண்டு களிக்கப் பெறாத தெளர்
பாக்கியசாலியாய்ப் பரமனடி சார்ந்தான்.

ஐயோ பாவம்! பிதாவின் பிரிவால் உண்டான துக்க
த்தை வெளிக்காட்டாத மீனாட்சி தினந்தோறும் ராஜ்ய
விஷயங்களைச் செவ்வனே கவனித்துவந்தாள். இந்தக்
காலத்துப் பலபேரைப்போல் “பல ஜோலிகளில் ஒப்
பில்லை” என்னுது அனுதினமும் அந்திவேளையில்
ஆலயஞ்சென்று ஆண்டவனை அர்ச்சிப்பாள். பிரஜை
களின்மனம் கோணாமலிருப்பதற்குரிய சிறிதும்
பெரிதுமாகிய ஒவ்வொரு ராஜாங்கக் கடமையையும்
நன்றாய்க் கவனித்து ஒன்றன் பின்னொன்றாய் ஒழுங்

காய் நிறைவேற்றினாள். மன்னுயிரைத் தன்னுயிராய்ப்
பாவித்து மக்களைப் பரிபாலித்து வரும் ஆற்றலைக்
கண்டு பிறநாட்டு மன்னரும் அதிசயித்தனரென்றால்
மீனாட்சியின் அரசியலைக் குறித்து நாம் இன்னும்
விவரியாமல் இதோடு விடுவோம்.

புதல்வியின் புகழில், நாயகன் மரித்த துயரத்தை
யும் மறந்த காஞ்சன மாலை மணப்பருவத்தைக் கிட்டிய
மகளுக்குத் தக்க வான் கிடைக்கவேணுமே பென்று
அல்லும் பகலும் அனவரதமும் பகவானைப் பிரார்த்
தித்தாள். அதைக் கண்ட ராணி மீனாட்சி, “அம்மா !
விவாக விஷயம் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம். இப்
பொழுது நான் எல்லாத் தேசங்களுக்குஞ் சென்று
திக்குவிஜயஞ்செய்ய உத்தேசிக்கிறேன். அனுமதித்து
ஆசீர்வதியுங்கள்” என்று அடிபணிந்து கோரினாள்.
காஞ்சனமாலையும் தடையின்றி அனுமதித்து கட்டி
யணைத்து முத்தமிட்டு, “அளவற்ற ஜெபத்துடன்
சேஷமமாய்ச் சீக்கிரமே மீண்டுமவருவாயாக” வென்று
வாழ்த்தியனுப்பினாள். (தொடரும்)

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும்—29. தருக்கம்

[752-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

5. புத்தி.

புத்தி யென்பது ஞானம் அல்லது பொருள் விளக்
கம் எனப்படுவதாம். அது அறுபவகையென்று
ம், ஸ்மரணவகையென்றும் இருகூறாகும். அவற்றைக்
கிழே விவரிப்போம். புத்தி ஞானம் முதலிய சொற்
களை ஒருபொருள் குறிக்கும் பரியாய மொழிகளாய்
நாம் உபயோகப்படுத்தினாலும், சில தர்க்கவாதிகள்
ஞானம் ஐந்துவகை பென்றும், அவற்றுள் புத்தி
யென்பது நிகழும் விஷயத்தின் ஞானமென்றும்,
வறும் விஷயத்தின் ஞானம் மதி யென்றும், கழிந்த
விஷயத்தின் ஞானம் ஸ்மிருதி யென்றும்; முக்கால
விஷயஞானம் பிரக்ஞை பென்றும் (i. e. Consci-
ousness), பிரக்ஞையில் நவகவமாய் நிகழும் ஞானம்
பிரதியை பென்றும் (apperception and wis-
dom) பகர்வார். இவைகளைத் தேவாரத்திற் காண-
லாம்.

புத்திக்கு உதாரணம்:—

புத்தியினற் சிலந்தியுந்தன் வாயின் னாலால்
பொதுப்பந்தர் அதுவிழைத்துச் சுருகால் மேய்ந்த
சித்தியின லரசாண்டு சிறப்புச் செய்யச்
சிவகணத்துப் புகப்பெய்தார் திறலால் மிக்க
வித்தகத்தால் வெள்ளானை விள்ளா வன்பு
விரவியவா கண்டதற்கு வீடு காட்டிப்
பத்தர்களுக் கின்னமுதாம் பாரூர் மேய
பரஞ்சுடரைக் கண்டடியென் உய்ந்த வாமே.
திருப்பாரூர் - திருத்தாண்டகம் 6.

மதிக்கு உதாரணம்:—

நெதியவன்காண் யாவர்க்கும் நினைய வொண்ணு
நிதியவன்காண் வேதியன்காண் நினைவார்க்கென்றும்
கதியவன்காண் காலவன்காண் கனலா னன்காண்
காலங்க ளாழியாய்க் கலந்து நின்ற

பதியவன்காண் பழமவன்காண் இரதந் தான்காண்
பாம்போடு திங்கள் பயில வைத்த
மதியவன்காண் வானவர்கள் வணங்கி யெத்தும்
வலிவலத்தான் காணவனென் மனத்து ளானே
திருவலிலலம் - திருத்தாண்டகம் 9.

ஸ்மிருதிக்கு உதாரணம்:—

துஞ்சம் போதுஞ் சடர்விடு சோதியை
நெஞ்சுள் நின்று நினைப்பிக்கு நீதியை
நஞ்சு கண்டத் தடக்கிய நம்பனை
வஞ்ச னேனினி நான்மறக் கிற்பனை
மறக்கிற்பனை யென்னும் திருக்குறத்தொகை 8.

பிரக்ஞைக்கு உதாரணம்:—

நெருப்பனைய திருமேனி வெண்ணீர் றானை
நீங்காதென் னுள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற
விருப்பவனை வேதியனை வேத வித்தை
வெண்காடும் வியந்துருத்தி நகரும் மேவி
இருப்பவனை யிடையருதோ டங்கோய் நீங்கா
இறையவனை யெனையாளுங் கயிலை யென்னும்
பொருப்பவனைப் புள்ளிருக்கும் வேனா ரானைப்
போற்றாதே யாற்றாள் போக்கி னேனே.
திருப்புள்ளிருக்கும் வேனார் - திருத்தாண்டகம் 7.

பிரதிமைக்கு உதாரணம்:—

வாயானை மனத்தானை மனத்து ணின்ற
கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான் நன்னைத்
துயானைத் துவெள்ளை யேற்றான் நன்னைச் [மென்
சுடர்த்திங்கட் சடையானைத் தொடர்ந்து நின்
தாயானைத் தவமாய தன்மை யானைத்
தலையாய தேவாதி தேவர்க் கென்றும்
சேயானைத் தென்குடல் திருவா லவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே.
திருவாலவாய்த் திருத்தாண்டகம் 8.

மேற்கூறிய புத்திவகை யாவும், பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி ஆகாரம் விகாரம் முதலிய சர்வ விபவகாரத்திற்கும் ஏதுவாய் ஞானமாதலால், அவற்றிற்கு அடிப்படை யாயுள்ள அநுபவம் ஸ்மிருதி பெண்பணவற்றினின்று இவையெழுத்து விளங்குமென்று கூறுவார்கள். அவற்றுள் அநுபவத்தின் தன்மையை ஆராய்வோம். அநுபவம் (Experience) என்பது யதார்த்த அநுபவமென்றும் அயதார்த்த அநுபவமென்றும் இருவகை. யதார்த்த அநுபவம் பிரத்தியக்ஷத்தில் நேர்த உண்மையின் விஷயமாகும் (உ - ம்)

“மையரி மதர்த்த வொண்கண் மாதார வலையிற்பட்டுக் கைபெரி சூல மேந்தும் கடவுளை நினைப மாட்டேன் ஐநெரித் தகமி டற்றே யடைக்கும்போ தாவியார்தாம் செய்வதொன் றறிய மாட்டேன் திருப்புக லுரனீரீ”

திருப்புகலூர் - திருநேரிசை 2.

அயதார்த்த அநுபவத்திற்கு உதாரணம் பொய்யினை மெய்யென்றெண்ணி நெறியினை நெறியிற் செல்லலாகும்.

[னும் இருந்தரு துன்பப் படலம் ஞைப்பமெய்து ஞானமென்போருந்தரு கண்ணிழந் துண்போருள் ஈடிப்புகலிழந்த குருடருந் தம்மைப் பரவக் கொடுந கக்குழிநின் றருந்தரு கைகொடுத்தேற்றுமையாற னடித்தலமே

திருவையாறு - திருவிருத்தம் 4.

யதார்த்த அநுபவமாவது அர்த்த அவிசம்வாதியாகும். அது கட்டி முதலிய பிரமாணங்களைப் பற்றி உறுவது. பித்தம் படலம் முதலிய குற்றமில்லாத கட்டிய முதலியவற்றுண்டாம் குடமுதலிய ஞானமும், புகையை இலிங்கமாகவுடைய நீ ஞானமும், ஆவின் ஒப்புமைகாண்டலால் ஆமாவென்னும் சொற்பொருள் (சத்திவாச்சிபு) ஞானமும் இதன்பாற் படும்.

அயதார்த்தமாவது அருத்தத்தை நீங்கியது. இது பிரமாணப் போலியாற் றேன்றுவது. இது சம்சயம், தருக்கம், விபர்யயம் என மூவகை. சம்சயம் என்பது சந்தேகம், தர்க்கம் என்பது அதன்மே லுண்டாகும் புத்தியின் ஆராய்ச்சி, விபர்யயம் என்பது விபரீத நிச்சயம். அதாவது கள்வன் என்று கட்டையை இருளில் நினைத்தலும், நிலவில் சுத்திகையை வெள்ளி யென்று எண்ணுவதுமாகும்.

ii ஸ்மரணம் (Memory)

இது யதார்த்தம் அயதார்த்தமென விருவகை. அவ்விருவகையும் நனவில் காணலாம். கனவில் எல்லா ஞானமும் அயதார்த்த ஸ்மரணமாகும்.

(நனவு)

தனக்கே றுமை தவிர்க்கென்று வேண்டினும் நினைத்தேன் பொய்க்கருள் செய்திடு நின்மலன் எனக்கே வந்தேதிர் வாய்முருக் கேயெனாப் புனந்தே பொற்கோயில்புக்கதம் பொய்தொலோ திருவாய்மூர் - திருக்குறள்தொகை. 3.

(கனவு)

துஞ்சும் போதுந் துயிலின்றி யேத்துவார் வஞ்சின் நிவலக் கொண்மறைக் காரோ பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவை பவிகொணர்ந் தஞ்சி நிற்பது மைந்தலை நாகமே.

திருமறைக்காடு - திருக்குறள்தொகை. 6.

நனவில் வேறுபாடின்றி (பைத்தியம் முதலிய தோஷங்களா லாக்கப்படாமல்) தொடர்ச்சியாய் நிகழும் ஞானத்தை நிராகார ஞானமென்பர். ஆதலால் ஞானகாரத்தில் அருத்தானுமானமும் ஒழிபெனத் தருக்க

வாதிகள் கொள்வர். எல்லா ஞானமும் அருத்தத்தால் கூறப்படுவன. ஞானம் பொருளோடு கூடிய மனத்தால் அறியப்படுதலின் நான் குடத்தை அறிகின்றேன் என்னும் ஞானம் தோன்றும். ஞானமே வடிவாய் நிற்கின்றவனுக்கு நான் என்னும் உணர்ச்சி நிகழாது. அப்பர், தனது பூர்வ வுணர்ச்சியை பின்னுணர்ச்சியுடன் சீர்தூக்கல் காண்க:—

நானுகந் துன்னேநாளும் நணுகுமா கருதி யேயும் ஊனுந் தோம்பு நாயின் உளஞற ஐவர் நின்றார் தானுகந் தேயுகந்த் தகவிலாத் தொண்ட னனைன் ஆனுந் தேறு வானே யாவந் துறைபு னானே திருவாதெறை - திருநேரிசை. 1.

6. மனம்.

பிரமேயம் பன்னிருவகை பெனவும், அவற்றுள் முதலேந்தாகிய, ஆன்மா சரீரம் இந்திரியம் அருத்தம் புத்தி பென்பவற்றின் இலக்கணமும் சிறிது அப்பர் தேவார வாயிலாய்க் கண்டோம். இனி 6-வது பிரமேயமாகிய மனதைப்பற்றிச் சில மொழிகள் பகருவாம்.

மனமென்பது அளக்கலாகா அளவும் தோற்றமு முடையது. ஆன்மகோடிகளிற் சிறந்தோர் மனதைப் பரிசோதிக்கப் பரமன் வேடங்கள் பல கொண்டு திருவீளையாடல்கள் பற்பல நிகழ்த்தி, அம் மேலோர் மனதின் தன்மை, பரமனாலும் கிர்ணயிப்பதற்கு அரிதென்றும், பரிசோதனைபாலே வெளியாக வேண்டியதென்றும் நிரூபிக்கலாகா. ஆரியமும் மனம் அகவிர்திரியத்தில் ஒன்று; பஞ்சபூதங்கள் உபாதான முடையதாயினும், அது அவற்றிற்கும் அநீதமாய்ச் செல்லக்கூடியதாகும். இதன் போக்கு ஒருவராலும் உணரலாகாது.

மனமெனும் தோணி பற்றி

மதியெனும் கோலை பூன்றிச்

சினமெனும் சரக்கை யேற்றிச்

செறிகட லோடும் போது

மதனெனும் பாறை தாக்கி

மறியும்போ தறிய லொண்ணு

துனையுறு முணர்வை நல்கா

யொற்றியூ ருடைய கோவே.

திருவொற்றியூர் - திருநேரிசை. 2.

இம்மனதின் தன்மையை முன்னரே சிறிது விளக்கினோம். மனோசாஸ்திரம் (Psychology) என்னும் நூல் மனத்தின் தன்மையை மேல்நாட்டுத் தத்துவ ஆராய்ச்சி முறைபிழ விளக்கும். இதைக் காரியவடிவென்பது பொருந்தாது. இது காரணமாய்ப் பற்பல காரியங்களைச் செய்விப்பது காண்க:—

மருளவா மனத்த னாகி

மயங்கினேன் மதியி லாதேன்

இருளவா வறுக்கு மெந்தை

யிணையடி நீழ லென்னும்

அருளவா பெறுத லன்றி

யஞ்சிநா னைமந் தேற்குப்

பொருளவா தந்த வாதே

போதுபோய்ப் புலந்த தன்றே.

தனித் திருநேரிசை. 1

மனம் அகவிர்திரியத்தில் ஒன்றாய்க் கொள்ளப்படினும், தேகத்தள்ளிருக்கும் ஒரு பொருளெனக் கொள்ளார் மனோசாஸ்திரிகள்:—

சினத்தி னுலவருஞ் செய்தொழி லாமவை

அனைத்தும் நீங்கின் ருதர வாய்மிக

மனத்தி னுலமரு கற்பெரு மான்றிறம்

நினைப்பி னுர்க்கிலலை நீளநில வாழ்க்கையே.

திருமருகல் - திருக்குறள்தொகை 3.

ஐ லி ய ஸ் ஸீ ஸர்

[ஓர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம்]

[749-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 5, களம் 1.

இடம்:—பிஸ்ப்பையிஸ் வெளியிடம். ஆக்டேவியஸ்ஸும் ஆண்டனியும் தம் சைன்னியங்களுடன் வருகின்றனர்.

ஆக்டேவியஸ்:—பார், ஆண்டனி, நமதெண்ணங்கள் விடைபெறுகின்றன (1). பகைவர், மலைகளையும் மேட்டிடங்களையும் பற்றிநிற்பாரே யன்றி இறங்கிவர மாட்டாரென்று நீ இயம்பினாய். அவ்வாறு நேரவில்லை. சமர்தான் கையருகு சார்ந்திருக்கின்றது. நாம் கேளாமுன்னம் விடைகொடுத்த பிஸ்ப்பையிஸில் இங்கு நம்மை அச்சுறுத்துங் கருத்தினர் அவர் (2).

ஆண்டனி:—சேசே! அவர்தம் உள்ளத்தில் யான் உளன் (3). ஆதலின், ஏன் இப்படிச் செய்கின்றீர்கள் என்பது அறிவேன். வேற்றிடங்கள் சென்று அவர் காண்பதற்கு அமைந்திருக்கலாம். எனினும், இம்முதத்தினால், தமக்கு வீரமுண்டென்பதை நம் கருத்தினில் நிறுவஎண்ணிக் கொடிய தீரமுடன் இங்கு வருகின்றனர் (4). ஆயினும் அதுவன்று. (5).

[ஓர் தூதன் வருகின்றான்]

தூதன்:—தலைவர்கள், ஆபத்தமாகுங்கள்; பகைவர் மிக்க கம்பிரமாய்ப் பகட்டிவருகின்றார்; போரின்குருதிக்குறி பறக்கின்றது (6). செய்வன உடனே செய்யப்படவேண்டும்.

ஆண்டனி:—ஆக்டேவியஸ்; களத்தின் இடப்புறம் உன் போரினை மெல்ல நடத்திச்செல்.

ஆக்டேவியஸ்:—வலப்புறம் நான். இடப்புறத்தை நீ யே கொள். (7)

ஆண்டனி:—இவ்வவசரத்தில் நீயேன் என்னைக் குறுக்கிடுகின்றாய்?

ஆக்டேவியஸ்:—உன்னை நான் குறுக்கிடவில்லை. மற்ற, நான் அப்படியே செய்வேன். (8)

[புறப்படுகின்றார்]

ப்ரூட்டஸ்ஸும் காஸ்வியஸும் தம் சைனியங்களுடன் வருகின்றனர். லூலியியஸும், டிடினியஸும், மெஸ்ஸாலாவும், மற்றவர்களும் வருகின்றனர்]

ப்ரூட்டஸ்:—அவர்கள் நிற்கின்றனர். நம்முடன் ஏதோ பேச விரும்புகின்றனர் போலும்.

காஸ்ஸியஸ்:—உறுதியுடனின்கு நில், டிடினியஸ்: நங்கள் சென்று பேசவேண்டும் (9).

ஆக்டேவியஸ்:—மாரக் ஆண்டனி, போர் துவக்குங் குறியினை நாம் கொடுத்துவிடலாமோ (10)?

ஆண்டனி:—வேண்டா, லீஸர், அவர் எதிர்த்தபின் நாம் எதிர்விளம்புவோம் (11). முன் செல். தலைவர்கள் ஏதோ மொழிய விரும்புகின்றனர் (12).

ஆக்டேவியஸ்:—கட்டளை கொடுக்கும்வரையில் இடம் விட்டசைவேண்டா (13).

ப்ரூட்டஸ்:—அடிகளின் முன் மொழிகள்: அப்படியோ சதேசிகளா? (14).

ஆக்டேவியஸ்:—மொழிகளை நங்கள், உங்களைப்போல், அதிகம் விழைகின்றோம் என்பதாலன்று (15).

(1) பகைவர், இங்கு வந்து நம்மை எதிர்ப்பாரோ, அல்லது நாம் சென்று அவர்களை எதிர்க்கும் வரையில் காத்திருப்பாரோ, என்றெல்லாம் நாம் எண்ணி எண்ணிக் கொண்டிருந்த சந்தேகம் தீரும்படி நம் நம்பிக்கைக் கிணங்க அவர்களே இங்கு வருகின்றனர் பார்—என்பது பொருள்.

(2) பகைவர்தம் போர்த் தந்திரங்கள் என்னவாயிருக்கும் என்று ஆக்டேவியஸ்ஸும் ஆண்டனியும் தம்முள் கலந்து பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுது, தாம் இருக்கும் மேட்டிடங்களை விட்டிருக்கிப் பிஸ்ப்பை சமவெளிக்கு அவர் வரமாட்டார் என்று ஆண்டனி கருதினான். ஆயினும், அதற்கு மாறாகப் பகைவர் வந்துவிட்டபடியால், ஆக்டேவியஸ் அதனைச் சொல்லி இடித்துரைக்கின்றான்.

(3) அவர்களுடைய அந்தரங்க எண்ணம் எனக்குத்தெரியவந்திருக்கின்றது—என்பது பொருள்.

(4) நங்கள் உங்களுக்குப் பயப்படவில்லை என்று காட்டி நம்மை நடுங்கச்செய்வதற்கே இங்கு அவர்கள் வருகின்றார்கள் யென்றி வேறன்று—என்பது பொருள்.

(5) ஆயினும், இதற்குரிய வீரமோ அவர்களுக்கு வாஸ்தவத்தில் இல்லை—என்பது பொருள்.

(6) போர்புரிய வருகின்றோம் என்பதற்கு அடையாளமான கொடியைப் பறக்கவிட்டிருக்கின்றனர்—என்பது பொருள்.

(7) எவ்விடத்தும் ஒரே செய்திதான். அங்குக் காஸ்வியஸும் ப்ரூட்டஸும் ஒவ்வாதது போலவே, இங்கு ஆண்டனியும் ஆக்டேவியஸ்ஸும், ஒருவரை யொருவர் மறுப்பதே முறையாகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆண்டனி சொன்னபடி தான் ஏன் நடக்கவேண்டும் என்னும் இறுமாப்போ, அல்லது, களத்தின் இடப்புறத்தைத் தனக்கு அளித்ததில் ஏதோ குதிரைக்கவேண்டு மென்று கருதியோ ஆக்டேவியஸ் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்திருக்க வேண்டும்.

(8) தன் இஷ்டப்படியே செய்வான் என்பதை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றான்.

(9) போர்துவக்கு முன் தம்முடன் ஏதோ பகைவர்பேச விரும்புகின்றனர் எனக்கருதிய ப்ரூட்டஸ் அதனைக் காஸ்வியஸிற்குத் தெரிவிக்க, காஸ்வியஸ், “அவ்விடத்திலேயே சேனைபுடன் உறுதியாய் நிற்கும்படி டிடினியஸ்விற்குக் கட்டளையிட்டு ப்ரூட்டஸுடன் ஆக்டேவியஸும் ஆண்டனியும் இருக்குமிடம் நோக்கி நடக்கின்றான்.

(10) (11). தாமே, போரைத் துவக்கிவிடலாமோ என்று ஆக்டேவியஸ் கேட்க, ஆண்டனி அதனை மறுத்து, “நாம் துவக்கவேண்டா, அவர்களே துவக்கி நம்மை எதிர்க்கட்டும், பிறகு நாம் போர் நடத்தலாம் என்கின்றான்.

(12) இதற்குள், ப்ரூட்டஸும் காஸ்வியஸும் தம்மை நோக்கி வருவதுகண்டு, ஆக்டேவியஸும் ஆண்டனியும் அவர்களைச் சந்திக்கின்றனர்.

(13) இது தன்னுடைய சைனியத்திற்கு இட்ட உத்தரவு.

(14) போரிற்புகுந்த நாம் மோதவதன் முன், எதேனும் மொழியவேண்டுமென்பது உங்கள் விரும்பமோ - என்பது பொருள்.

(15) நங்கள் உன்னுடன் பேச வந்திருக்கும் இது, போர்செய்வதைக் காட்டிலும் பேச்சு வளர்ப்பதில் அதிகம் ஆசையுடையவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்ற காரணத்தாலன்று; நீங்கள் ஏதோ பேசவிரும்பியவர்போல் தோன்றிய படியால் வந்தோம்—என்பது பொருள்.

(16) கெட்ட அடிகள், என்பது, திறமை இன்றிச் செய்யும் போரைக் குறிக்கின்றது. “தக்கபடி அடிகள் எவச்

ப்ருட்டஸ்:—கெட்ட அடிகளைக் காட்டிலும் நல்ல மொழிகளை சிறந்தன, ஆக்டேஸியஸ் (16).

ஆண்டனி:—உன் கெட்ட அடிகளுக்குடையே, ப்ருட்டஸ், நல்ல மொழிகளை வழங்குகின்றாய் நீ. “நீடு வாழ்க! இனிது வாழ்க, வீஸர்” என்று நீ வீஸரின் இதயத்தில் இழைத்த புழையினைக்காண்(17). காஸ்டியஸ்:—ஆண்டனி, உன் அடிகளின் அபிதயத்தை இன்னும் அறிந்தபாடில்ல. (18). மற்ற உன் மொழிகளோ, வண்டுகளைக் களவுகொண்டு தேனின் விட்டுவிடுகின்றன (19).

ஆண்டனி:—கொடுக்கையுங் கொள்ளாமல்விடவில்லை. (20).

ப்ருட்டஸ்:—ஓ! ஆம்! ஒலிபெயர்ந்த விட்டனை; ஏனெனில் ஆண்டனி, அவைகளின் முரலையுங் கவர்ந்துகொண்டு, நின் நல்லநிலை, கொடுவதன் முன் வெருட்டுகின்றாய். (21).

ஆண்டனி:—கயவர்காள், வீஸரின் பக்கத்தில் உங்கள் கொடிய வாண்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிப் பிளந்தபோது நீங்கள் அப்படிச் செய்யவில்லையே (22). குரங்குகளென்னப் பற்களைத் தெரியக் காட்டினீர். நாய்களெனக் கெஞ்சினீர். அடிமைகளென்ன வீஸரின் கால்களுக்கு முத்தமிட்டு வணங்கினீர்; அப்பொழுது, கொடும்பாவி காஸ்கா, நாய்போல் பின்னிந்து வீஸரைக் கழுத்தி லடித்தனன்—ஏ, இச்சகக்காரர்களே! (23).

காஸ்டியஸ்:—இச்சகக்காரர்களா! (24). இதோ, ப்ருட்டஸ், உனக்கே நீ நன்றி செலுத்திக்கொள் (25). காஸ்டியஸ் ஆண்டனியைப்போல இதை நன்கு இன்று இப்படிப் பழித்திருக்காது (26).

ஆக்டேலியஸ்:—வாருங்கள், வாருங்கள் காரியத்தைப் பார்ப்போம். வாதாவேதே நம்மை வியர்க்கச் செய்கின்றதென்னின், அதன் சோதனை செந்நிறத் துளிகளாய்த் திரியும் (27). பார்; சதியாளர்களுக்கு விரோதமாய் என் வாளினை உருவுகின்றேன். எப்பொழுது இச்சகரிகை பிண்ணும் தன் உறையிற் செருமென்றெண்ணுகின்றீர்?—வீஸரின் முப்பத்து மூன்று இரணங்களின் பழியினை முழுவதும் தீர்க்கும் வரையில், அல்லது இன்றொரு வீஸர் சதியாளர் சாயக்கதிற்குப் படுகொலை யொன்று சேர்க்கும் வரையில்—ஒருபோதும் இல்லை (28).

சமர்செய்யும் திறமை உனக்கு இல்லை என்பதை நீயே அறிவாயாதலின், மொழிகளையும் சில பேசலாம், என்று பர்க்கின்றாய் போலும்” —என இகழ்ந்துரைக்கின்றான்.

(17) கெட்ட அடிகள்—பாதகச் செய்கை. “நல்லமொழிகளைப் பேசிக்கொண்டே பாதகங்கள் செய்கின்றவன் நீ” “வாழ்க வாழ்க வீஸர்” என்று நன்மொழிகளை விளம்பிக்கொண்டே வீஸரைக் கொன்ற வஞ்சகனன்றோ நீ;” என்று எசுகின்றான். புழை - துவாரம்.

(18) உன் அடிகள் எவ்வாறிருக்கும் என்பது இன்னும் ஒருவருக்குத் தெரியாது, என்பது, நீ போர் புரியக் கண்டவர் ஒருவரும் இல்லை, என்னும் குறிப்புடையது.

(19) தேனீக்கள் சேர்த்துவைத்த தேனெல்லாம் உன் வாயிலேயே இருப்பது போல் இனிக்குப் பேசுவதற்குப் பயின்ற கள்வன், நீ—என்பது பொருள்.

(20) தேனை மாத்திரமன்றிக் கொடுக்கையும் நான் வண்டிமிட்டுக் கவர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன், என்னுமிது, வாய்மையாத் திரமல்லாமல், பணவரை வருத்தவல்ல கைத்திறமும் உடையேன்—என்னும் குறிப்புடையது.

(21) தேனீக்கள் மாதிரி வீணற்கு ஒலிசெய்து திரியவும் கற்றிருக்கின்றாய்—குலைக்கின்ற நாய் கடிக்காது என்பதுபோல், கத்தும் வண்டு கொட்டாது, என்று பரிகசிக்குகின்றான்.

(22) அப்படிச் செய்யவில்லையே—கொடுவதன்முன் குரலைக் காட்டவில்லையே. முன்னொன்றும் தெரிவிக்காமல், கடுமெனக் கொலையெய்துவிட்ட வஞ்சகர்கள் நீங்கள்—என்பது பொருள்.

(23) சதியாளர்கள் வீஸருக்குச் செய்த நயவஞ்சகத்தை எடுத்துக் காட்டிப் பழிக்கின்றான்.

(24) இச்சகக்காரர்கள் என்ற எங்களை எசுகின்றீர்கள் என்று சினமுடன் வியந்தது.

(25) இந்த வசையை இன்று கேட்பதற்கு இடம் தந்து கொண்டவன் நீயேயாதலால் உனக்கு நீயே கடிமைப்பட்டவனாய் இருக்கின்றாய்.

(26) ஆண்டிருத்தலாவது—அவனுடைய சொற்படி நடத்திருத்தல். “ஆண்டனியையும் கொன்றுவிட வேண்டும் என்று நான் சொன்னதை முன் நீ கேட்டிருப்பாயாயின், இன்று இவன் நம்மைப் பழித்திருக்கமாட்டான் என்றே—என்பது பொருள்.

(27) நீங்கள் துரோகிகளோ அல்லவோ வென்று வியர்க்க விரைக்க வாதாவோனேன். அதன் உண்மையை இப்பொழுது யுத்தத்தில் சோதித்துவிடுவோம். அப்பொழுது வியர்க்குக்குப் பதிலாய் இரத்தம் சொரிபவர் யாரென்று தானே தெரிந்துவிடுகின்றது—என்பது பொருள்.

(28) சரிகை, சாயகம்—வாள். இன்றொரு வீஸர்—ஆக்டேலியஸ் வீஸர். ஜூலியஸ் வீஸரைக்கொன்ற பழியையேனும் தீர்க்கவேண்டும், அல்லது அச்சதியாளர் படுகொலை வாளினால் நானுமே வீழவேண்டும்; அதுவரையில் உயர்த்திய இக்கத்தியைத் தாழ்த்தமாட்டேன்—என்றுவீரவாதஞ்செய்கின்றான்.

சென்னைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் பதிப்பாளியார் திருவாளர் S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களால்

பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூல்கள்

தமிழகராதி ஆதார நூற்றொகுதி

நாம தீப நிகண்டு.

நிகண்டுகளின் வரலாறு, ஆசிரியரது காலம், நூலின் நயங்கள், முதலியன அடங்கிய சிறந்த முன்னுரை கொண்டது. பொருட் பெயர்களை விளக்கக் கூறும் செவ்விய உரைபாடமுள்ளது. நூலின்கண் வந்துள்ள பொருட்பெயர்களனைத்தையும் முற்ற வுணர்த்தும் அனுபந்தம் பெற்றது. சுமார் 12000 சொற்கள் கொண்ட சிற்பகராதியாக உதவுந் தகையது.

விலை ரூபா 2-0-0

அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு.

சிறந்த ஒரு சொற் பலப்பொருள் நிகண்டு. நிகண்டு களின் வரலாற்றினை விளக்கும் விரிந்த முன்னுரையுடன் கூடியது. சொல்லின் பொருள்களை யெளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் பலப்பொருளொருசொல்லகராதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விலை ரூபா 1-4-0

கம்பராமாயணம்—உயுத்தகாண்டம்.

முதல் மூன்று படலங்கள்: பல எட்டுப் பிரதிகளை ஒப்புநோக்கித் திருத்தியது; பாடபேதங்களனைத்துக் கொடுக்கப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-6-0

திருக்குறள்

மூலமும் சொந்தநிப் பகராதியும் விஷய ஒப்புத்தமும் (வா.மார்க்க சகாயம் செட்டியார் பதிப்பு)

சிறந்தக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்ட வணிகமும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாளியார் அளித்துள்ள மாணுக்கருக்குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயின்று பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது சுலபமன்று. விலை அணா 0-12-0

கலாநிலயம் ஆபீஸ், வேளாளர் தெரு, புரசை, சென்னை.

ANCIENT JAFFNA

MUDALIAR C. RASANAYAGAM C.C.S.

An authentic history of North Ceylon, Particularly of Jaffna based on archeological Epigraphic and linguistic researches is stated here in a connected manner from ancient times up to the occupation of the Island by the European Professor. S. Krishnasamy Iyengar has given an appreciative foreword.

PRICE Rs. 5-8-0.

KALANILAYAM

PURASAWALKAM :: VEPERY, MADRAS.

எமாங்கத்திளவரசன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எழுதியவோர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :

ச்யாவனப்ராச

ஜீவஸுதா

பாதாமி லேகியம்

தங்வந்தரி லேகியம்

“பாலஸுதா” குழந்தைகளுக்குச் சிறந்த டானிக் (ரூபா 1-0-0)

காஸ்ட்ராலக்ஸ்: சுத்தம் செய்து மூலிகை சேர்ந்த ஆமணக்கெண்ணெய் (6 அவுன்ஸ் 8 அணா)

ஸ்ப்ளீவரால்: குழந்தை கட்டிக்கும், ஜ்வரக் கட்டிக்கும் (ரூபா 2-0-0)

ஸ்ரீகா கஸ்தூரி மாத்திரை, (அணா 4) கோரோஜனை மாத்திரை, (அணா 6) பால சஞ்சிவினி (அணா 4)

மடல்தயாவனப்ராசா மடல்தருங்காமலக நெய் கோரோஜனை மாததிரை

நஞ்சன்கூடுபல்பொடி

சாதாரணம-பாக்கேட் (அஸ்தர் செய்துள்ளது) மடல்தருங்காமலக நெய் மடல்தருங்காமலக நெய்

(தபால் மூலையுடன் வீஸ்டிக்கு எழுதவும். அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.)

— கம்பராமாயணம் —

பதவுரை விரிவுரை விளக்கம் இலக்கணக் குறிப்பு
முதலியவைகளுடன்

வை. மு. சடகோப ராமாநுஜாசாரியார்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியார்

வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியார்.

ஆகியவர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்றவை.

பால காண்டம்	...	...	...	...	ரூ.	5	0	0
அயோத்தியா காண்டம்	...	...	...	...	,,	5	0	0
ஆரணிய காண்டம்	...	...	...	...	,,	4	0	0
கிட்சிந்தா காண்டம்	...	...	...	...	,,	4	8	0
சுந்தர காண்டம்	...	...	...	...	,,	5	0	0
புத்த காண்டம்—2 பாகம்	...	...	...	...	,,	10	0	0

தபால், அல்லது இரயில் பார்வஸல் கட்டணங்கள் வேறு. வேண்டுவோர், தாம் வேண்டும் புத்தகங்களுக்குரிய விலையில் பாதியாவது முன்பணம் அனுப்பி ஆர்டர் செய்யவேண்டும். மற்றதை வி. பி. மூலம் பெற்றுக்கொள்வோம்.

மானேஜர் :— கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசை, சென்னை.

:: அமிர்த சாகரம் ::

தேக பலத்தையும், ஞாபகவிருத்தியையும், பும்ஸத் வத்தையும், கொடுப்பதில் எங்கள்

அமிர்தார்ணவ லேகியம்

அமிர்தசாகரம் போன்றது. மேலும், நீடித்த தலைவலி, மண்டை இடி, மார்பு வலி, தேகச் சூடு முதலிய வியாதிகளைக் கரஸ்தமாகக் கண்டிக்கும். 20-தோலா லேகியம் கொண்ட டப்பி 1-க்கு ரூபா 2.

இனும்! ஆரோக்கிய கிரந்தம் இனும்! கேட்போருக்கு இனாமாகவும், தபாற்செல வில்லாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளஷதாலையம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

கற்பக மலர் (சிறு கதைகள்)

(ஆசிரியர் - சகோதரி வி. பாலம்மாள்)

மலர் 1 - விருந்தில் விலங்கு - விலை அரை ரூ.
மலர் 2 - அவள் இஷ்டம் - விலை அரை ரூ.
ஏழை ஸ்டாம்புக்கு 2-புத்தகங்கள் அனுப்பப்படும்.
பூரிமதி பிரசுராலயம், மயிலாப்பூர், சென்னை.

ஆ. ஸி. கஸ்தூரிங்கய்யர் B.A., L.T.,

இயற்றிய

:: இராமாயண வினா விடை ::

இது சிறந்த கிளேஸ் காதெதத்தில் நன்கு அச்சிடப் பட்டு 380 பக்கங்கள் கொண்டது. ஏழு காண்டம் களும், அரிய நீதிகளும் தெளிவுவாய்ந்த அனுபந்தம் களும் அடங்கியது. விலை ரூபா 1 8 0

NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.

Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Policies Issued in 1931
for over ... Rs. 1,32,33,000

Showing an increase over
the New Business figure
for 1930 of ... 16.54 %

Claims paid up to end of
1931 over ... Rs. 90,00,000

Invested Funds amount to over Rs. 1,75,00,000

LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS

For particulars & Agencies please write to:—

R. G. DAS & Co., The Branch Secretary,
Managers. OR Madras Branch,
113, Armenian Street,
Madras.

FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE

AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

The Branch Secretary,
Madras Branch, R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, OR Managers,
Madras.